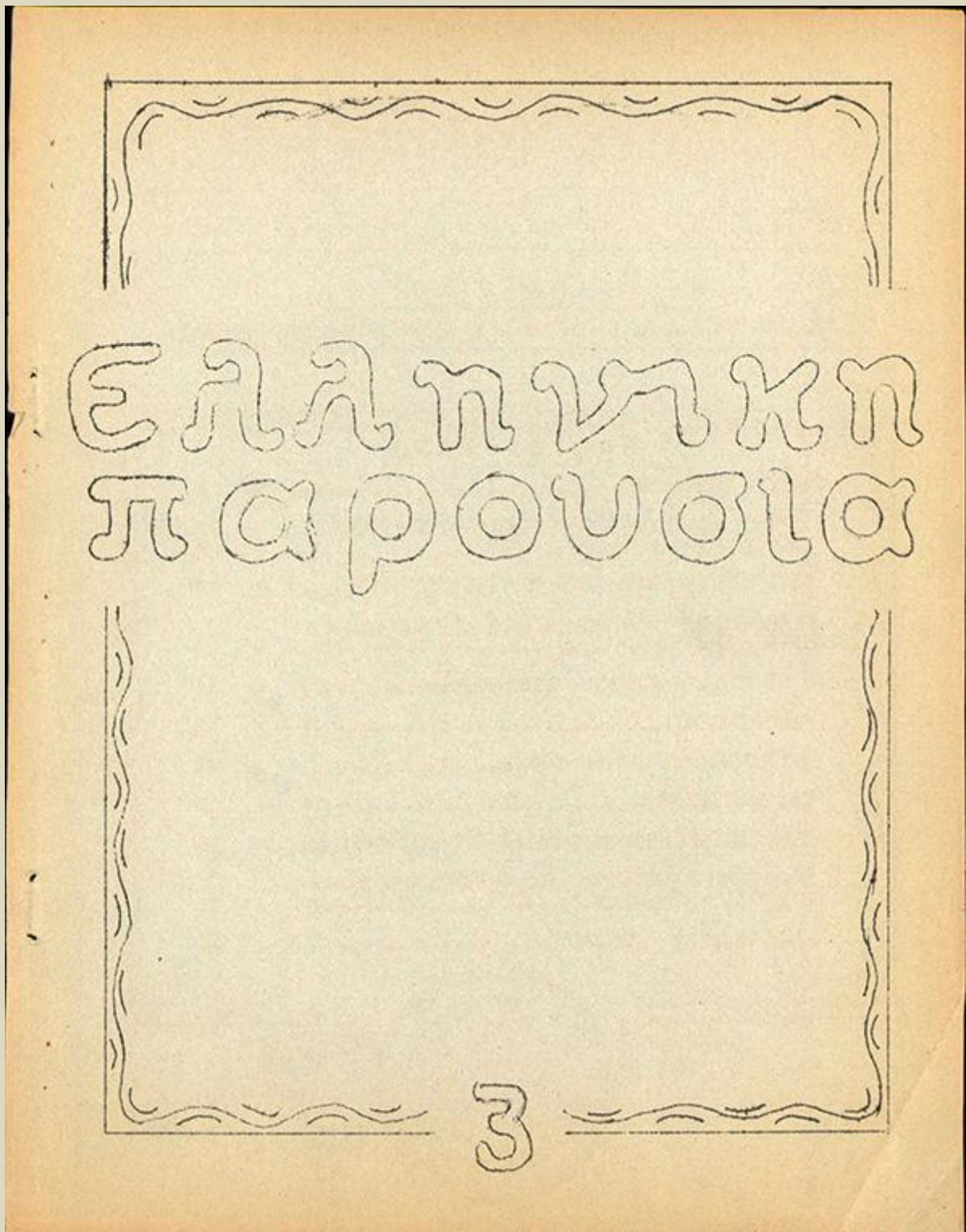

"Présence Hellénique" mars 1963

source: <http://62.103.28.111/aski/rec.asp?id=71958>

PRESENCE HELLENIQUE

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. ΣΕΡΦΕΤΑΔΗΣ. - ΔΙΝΤΑΙ ΣΤΙΣ 15 ΤΗΣ ΕΚΑΜΕΗΣ ΕΠΕΤΕΡΗΣ
ΣΥΝΔΕΣΕΩΝ, - ΕΚΔΙΟΝΤΑΙ ΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΙΟΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΝ. - ΠΑΡΙΣΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΟΥΔΑΣΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

25 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1821.....	σελ.	1
ΣΥΝΗΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΥ ΒΕΝΟΛΟΓΟΥ ΜΠΟΡΑΤΑΒ ΠΑΝΟΣ ΣΤΟ 1821/ ΖΑΧΟΣ.....	"	2
ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ/ ΖΑΧΟΣ.....	"	6
Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΠΟΛΕΟΔΟΜΟΣ ΣΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟ ΑΙΩΝΑ Γ. Σταρκουλόπουλου.....	"	11
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β. Ιωαννίδου.....	"	14
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.....	"	16
ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.....	"	17
ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.....	"	19
ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΝΟΙΚΩΝ ΕΛΛ. ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ ΠΑΝ/ΠΟΛΕΩΣ... ..	"	20
ΔΙΑΚΥΡΞΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝ-- ΕΠΙΣΤΗΜΟΥΠΟΛΕΩΣ.....	"	24
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ - ΑΡΤΕΙΑΙΣ.....	"	26

φλεβάρης

Μάρτης

1821

"...σηκώθ' ἢ λεβεντογενυιά
φρεγάδα μ' ἀνοιχτά πανιά
στὸ νῆδον ἀγέρα
γιὰ ν' ἀρμενίσει τὸ ντουινιά
κι ἀκόμα πέρα"

Τὰ λόγια τούτα τοῦ Σικελιανοῦ πιδ καφτά, πιδ γεμάτα νόημα μᾶς δίνονται τῆ μέρα ποῦ γιορτάζουμε τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Πλαταίνουν, θεριεθουν καὶ κέρνουν συμβολικιά σημασία γιὰ κάθε λαϊκὸ ξεσηκωμὰ ποῦχει σκοπὸ τὸ ξεσηκωμὰ κάθε ξεπερασμένης κατάστασης-φθώμας στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Λέ-μῶρε λευτεριά λάλησαν τὰ καριοφίλια τὸ '21 καὶ 'γινε βρόντος ποῦ τράβηξε πλατιές μάζες στὸν ἀγῶνα. Καὶ τῆ βοή καὶ τὴν ἀντάρα τῆ κέρνουν οἱ ἀγέρες καὶ τῆ σέρνουν στὶς ράχες καὶ τὰ λαγκάδια. Καὶ τῆ κέρνουν καβάλλα οἱ θάλασσες κι ἀγριεθουν καὶ τῆ σπάνε μ' ὄργη στὰ βράχια καὶ τοῦς γιாலός. Καὶ τὸ μαθαίνουν οἱ ραγιάδες καὶ κάνουν συνείδηση τὸ μίσος τὸ τυφλὸ γιὰ τὸν Τοῦρκο τύραννο. Μίσος ποῦ μαζεθουνταν χρόνια. Μίσος γι αὐτόν ποῦ τοῦ πατάει τὰ χόματα, ποῦ τοῦ κλέβει τὰ παιδιά καὶ τοῦ κέρνει τὶς γυναίκες, ποῦ τοῦ ληστεθεὶ τὸν ἰδρώτα. Μακρός δ ὁρῶμος μέχρι τὸ '21. Μακρός καὶ γεμάτος ξεχωμένους ἀγῶνες μέχρι ν' ἀντρώσουν καὶ νὰ ξεπεταχτοῦν οἱ νιές δυνάμεις καὶ νὰ χτυπήσουν τὸ παλιὸ, τὸ σκεβρωμένο καὶ νὰ ζητήσουν, νὰ φτιάξουν τὸ καινούργιο, τὸν ἥλιο. Μὲ τὰ χέρια τους. Καὶ τὰ λιανοτοῦφεκα. Σηκώνουν τὸ κεφάλι οἱ ξωμάχοι κι οἱ ραγιάδες. Φτιάνουν μπουλούκια κι ἀσκέρια. Βένουν μπροστά τὸ Γιὸ τῆς καλογριῆς καὶ τὸν Ἄντροῦτσο. Τὸν Μακρυγιάννη καὶ τὸ Κολοκοτρώνη. Αἷμα. Φωτιά. Κι ἀπ' τὰ χαλάσματα πηδᾶνε φλόγες, μοιρολόγια, αἵματα καὶ γράφουν τῆ λευτεριά. Πέφτει τὸ γιαταγάνι καὶ κῶβει τὸν ὀχτρο. Χτυπάει τὸν Τοῦρκο ἀλύπητα. Χτυπάει τὰ φίδια ποῦ μπαίνουν στὶς γραμμές του. Τοῦς κοτζαμπάσηδες καὶ τοῦς προσκυνημένους, τοῦς χρυσοκάνθαρους ἀπ' τὸ Φανάρι.

Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821, αὐτὸ τὸ λαϊκὸ ξεσηκωμὰ, περνάει στὴν ἱστορία ὡς ἓνα ἀκόμα λιθάρι στὶς θυσίες καὶ τοῦς ἀγῶνες γιὰ τὴν "πανανθρώπινη τῆ λευτεριά". Γίνεται τὸ '21 μᾶθημα γιὰ τοῦς ἔμπορους τῶν λαῶν καὶ σημάδι πυρωμένο γιὰ τοῦς σκλάβους.

Ἡ Συνταχτικὴ Ἐπιτροπὴ

1881

A L'OCCASION DE L'ANNIVERSAIRE DE
NOTRE INDEPENDENCE NATIONALE.

Pour sortir un peu des clichés et pour ne pas fatiguer nos lecteurs par des discours et des panégyriques, qu'ils ont entendu et lu maintes et maintes fois, nous avons voulu cette année DISCUTER un peu de certains problèmes relatifs à notre Révolution Nationale; toucher à certains tabous aux quels les chercheurs officiels ne touchent que pour faire de la polemique au profit de telle ou telle autre tendance politique et pas pour faire de la recherche scientifique serieuse.

Nous avons tous appris à l'Ecole que les TURCS ont brûlé, tué, pillé, décapité, torturé, violé, détruit et commis, en un mot, les pires crimes contre la Nation des Hellènes. Nous avons appris aussi que les Hellènes, après avoir, comme un seul homme, fait la Révolution, après avoir vaincu les Turcs, ont été divisés par des querelles civiles, ont perdu tout ce qu'ils avaient gagné jusqu'alors et qu'enfin si les Grandes Puissances n'étaient pas intervenues, il n'y aurait pas eu d'Etat Grec... Et étant enfants, nous avons demandé: "Et les Turcs? Que fallait-il en faire?" Eh bien les Turcs nos ennemis héréditaires, nous les chasserons... "derrière le premier rouge, derrière le soleil" au moment où, après tant d'années "ces terres redeviendront nôtres".

Mais les années passent, et nos "Grands Protecteurs" nous disent qu'il faut être amis avec les Turcs, d'où la création du terme "AMITIE HELLENO-TURQUE", qui reste à vrai dire lettre morte. Mais sur quoi pourrait-elle bien se baser, cette fameuse "amitié hellénoturque"? Est-ce sur le fait que ces deux pays constituent les positions avancées de l'O.T.A.N.? Cela peut-il suffire? Quelle doit-être notre position vis à vis des Turcs? Quel est le devoir de nos intellectuels vis à vis des rapports passés, présents et futurs de la Grèce et de la Turquie?

Nous avons pensé qu'il fallait interroger les Turcs eux-mêmes. L'éminent ethnologue et folkloriste, Professeur à l'Université d'Ankara PERTEV NALIL BORAT V, a bien voulu nous recevoir et répondre à nos questions:

-Comment pourrait on définir la différenciation nationale dans l'Empire-ottoman, et la naissance d'un sentiment national Hellenique et d'un sentiment national Turc?

Nous pouvons parler d'un sentiment national Hellenique, bien avant la Révolution de 1821, mais pas d'un sentiment national Turc à cette époque. Les Grecs avaient derrière eux, toute la tradition de la Grèce Antique et ils purent ainsi baser leur ethnisme sur quelque chose. Mais en ce qui concerne les Turcs, étant toujours attachés à l'idée de leur provenance d'Asie centrale, ils se sont sentis étrangers aux civilisations antérieures à l'Empire Ottoman. Quand plus tard Kemal Ataturk et son entourage, ont bâti

leur théorie sur l'histoire et la langue Turque, ils ont cherché un lien entre l'Asie Mineure Pré-Ottomane et l'Asie Mineure Ottomane. Ils ont en effet soutenu la thèse suivante:—Que les Turcs n'étaient pas des Mongols, mais de même origine que les Indo-Européens;—Que les Sumériens et les Hittites, ainsi que tous les autres anciens habitants d'Asie Mineure, étaient d'origine Touranique et que par conséquent les Turcs, arrivant en Anatolie n'ont trouvé que des peuples de leur propre race, Touranique; et ils ont ainsi démontré que toutes les civilisations d'Asie Mineure antérieures à l'Empire Ottoman et même celle de Troie ne étaient que des civilisations Turques.

Cette théorie pour autant qu'elle ait été utile à la naissance du nationalisme Turc, était contraire à toute méthodologie scientifique, et pleine de paradoxes; et peu à peu elle tomba dans l'oubli.

Dernièrement plusieurs intellectuels Turcs l'ont reprise, évidemment sans les erreurs scientifiques de Kemal. Ils l'ont reprise non pour soutenir que les civilisations Pré-Ottomanes d'Anatolie étaient des civilisations Turques, mais pour soutenir que le peuple Turc a tous droits de revendiquer ces civilisations là, beaucoup plus de droits que les habitants de l'Hellade à revendiquer cet héritage spirituel, du moment que chacune de ces formes de civilisations s'est historiquement d'abord développé en Asie Mineure et qu'en suite seulement, elle est passé à l'Hellade. (les études de Sabahattin Eyouboglou, de Izra Erhat et de Metin And, sur le Theatre Byzantin et de ce dernier, sur l'affinité du théâtre populaire turc, avec les traditions païennes des peuples de l'Asie Mineure Antique).

Moi évidemment, je suis pour cette dernière thèse. Le Turc ne est pas étranger aux civilisations Pré-Ottomanes, il a autant de rapports avec elles que le Grec et n'avons pas le droit de parler d'une race Turque, pas plus que d'une race Hellenique. Tant mieux, ou tant pis, il y eût une différenciation ethnique dans l'Empire Ottoman et l'ethnisme Turc et l'ethnisme Grec naquirent, basés essentiellement sur la différence de religion, et pas sur une différence de races. Je répète que cette différence de religion a joué un très grand rôle: les Musulmans étaient les Turcs, les Orthodoxes étaient les Hellènes.

Mais aujourd'hui la religion a perdu presque toute son influence sur les masses de la Grèce et en Turquie le même phénomène est en train de se produire et s'accroît rapidement. Alors qu'est ce qui nous sépare? Puisque les mêmes conditions sociales et économiques dans lesquelles nos deux peuples ont vécu, ont fait que nos mœurs soient semblables.

Aujourd'hui un Grec de Turquie est aussi Turc que moi.

Vous connaissez certainement la théorie selon laquelle les Turcs venus en Asie Mineure, qui ont pris et fondé l'Empire Ottoman n'étaient qu'une classe de maîtres-nomades, qui s'est dispersée dans tous les coins de cet état féodal. Comment est-il possible que ces nomades soldats après être devenus les maîtres d'immenses régions de l'Asie, de l'Europe et de l'Afrique soient devenus agriculteurs en Asie Mineure?

D'après cette théorie les agriculteurs Musulmans d'Anatolie, seraient donc les mêmes habitants Pré Ottomans de celle-ci, islamisés. Que pensez-vous de cette thèse?

Elle n'est pas entièrement exacte, elle n'est pas non plus totalement erronée. Il est vrai que les Ottomans après avoir pris le pouvoir ne sont pas devenus des agriculteurs en un clin d'oeil. Il est vrai que beaucoup d'habitants d'Asie Mineure ont été islamisés (turquisés), comme il est exacte que plusieurs vagues d'émigrants turques ont déferlé sur l'Asie Mineure et que beaucoup de ceux-là sont devenus des sédentaires. De nombreux phénomènes, tant sociologique que démographiques (de nombreux chrétiens ont été islamisés, tout en gardant leur langue, que d'autres restèrent chrétiens, tout en ayant perdu leur langue et en ayant appris la langue turque) nous montrent qu'il y a eu un tel mélange de peuples, qu'il serait absurde pour nous de chercher à distinguer une race turque, d'une race hellénique.

Evidemment ce qui complique les choses c'est la signification du terme "turo", terme qui aurait en dehors du sens "musulman" d'Anatolie et "turcophone", le sens "originaire d'Asie Centrale". Il me semble que la meilleure définition de ce terme serait la suivante: "S'appellent Turcs les 27 millions d'habitants de l'Anatolie", comme la meilleure définition pour le terme "Hellène" serait: "S'appellent Hellènes les 8 millions d'habitants qui vivent en Grèce".

Il ne faut jamais oublier que le mythe du panturisme, pas plus que celui du pénéhellénisme, n'ont servi qu'à la bourgeoisie de nos pays comme une base de renaissance, comme un point de départ d'une nouvelle culture et d'une nouvelle étape d'évolution sociale. Il ne faut pas oublier non plus qu'aujourd'hui ces deux courants romantiques, ayant accompli leur destin ils ne doivent plus avoir d'influence sur les thèses de nos chercheurs, du moment qu'ils n'ont plus aucun rapport avec l'objectivisme scientifique.

Et avant tous les autres, les intellectuels Turcs doivent mettre de côté le pantouranisme de même les intellectuels Grecs l'hellénisme. Les anciennes civilisations de nos pays ne sont la propriété de personne. Elles sont une partie du patrimoine universel, dont l'étude est une obligation, essentiellement pour les chercheurs de nos pays, puisque ces reliques fameuses se trouvent sur nos terres.

Auriez-vous quelque chose à ajouter au sujet de la Révolution de 1821, dont l'anniversaire approche?

Les Grecs ont entièrement raison de fêter cet anniversaire puisqu'il constitue pour eux un événement marquant le début d'une émancipation sociale. Que croyez-vous? Que je vous aurais traité de rebelles à l'empire Ottoman? Loin de ça. Je voudrais pourtant souligner que l'empire Ottoman fut un des états féodaux des plus progressistes, ou des moins réactionnaires au moment où en Espagne tous les Musulmans étaient exterminés, tous les peuples de l'empire Ottoman avaient chacun leur autonomie culturelle, religieuse et souvent politique. Je dois ajouter encore quelque chose les Peuples sujets de l'empire Ottoman Bulgares, Roumains, Albanais, Grecs, Arméniens disent qu'ils ont souffert sous le joug turc,

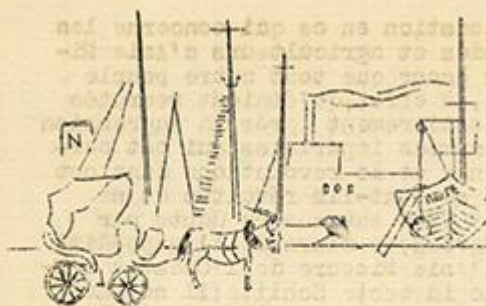
mais personne ne s'est posé la question en ce qui concerne les Turcs. Eh bien les Turcs, les nomades et agriculteurs d'Asie Mineure, ont souffert beaucoup plus encore que tout autre peuple de l'Empire. N'est pas parmi eux, en effet, qu'étaient recrutés (en partie jusqu'au XIXe siècle, entièrement après la suppression des Janissaires) les soldats des armées impériales, qui ont servi à combattre tant de soulèvements et de révolutions dans cet immense empire ? Combien de fois se sont-ils révoltés et se sont-ils eux-mêmes fait écrasés ? Vous savez sans doute par l'Histoire que le sultan Selim Yavouz, au cours de l'expédition contre l'Iran, en traversant l'Asie Mineure de l'Ouest à l'Est, a exterminé tous les Turcs de la secte Schiite ; il ne faut pas oublier non plus que les maîtres féodaux de l'Empire Ottoman n'étaient pas exclusivement des Turcs, mais également des Grecs et des Albanais. Je crois que la vérité est que ceux qui ont souffert étaient toujours les pauvres gens, de quelque côté qu'ils soient.

-Vous savez sans doute que le promoteur de la Révolution Grecque Rigas Féreos, dans l'appel qu'il lança à la fin du XVIIIe siècle, appelait aussi les Turcs à combattre contre les tyrans-féodaux, aux côtés des peuples chrétiens de l'Empire Ottoman, et qu'il avait même écrit la Constitution d'un Etat Fédéral Balkanique ?

Il est vrai que les peuples qui ont vécu dans les conditions économiques et politiques de l'Empire Ottoman, ont, à cause de ce latant de choses qui les rapprochent. Ils se peut qu'un jour, une Confédération Balkanique, comprenant l'Anatolie, se crée ; une Confédération ou tous les peuples auraient les mêmes droits.

(Interview accordée à notre collaborateur ZAHOS).

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΕΣΒΟΥ

"Όλοι ξέρουμε τί αντιπροσωπεύει τὸ ἀστικό κέντρο ατὴν κοινωνική ἐξέλιξη, ὅλοι ξέρουμε πῶς γεννήθηκε καὶ πῶς ἀναπτύχθηκε μέσα στὴ φεδουαρχική κλειστή οἰκονομία, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ τέλος νὰ ζετινάζει τὸ ζυγὸ τῆς καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ καινούργια συστήματα καὶ εὐνοοῦσαν τὴν ἐλεύθερη συναλλαγὴ, τὸ ἐμπόριο, τὴν βιομηχανία, τὰ φρούτα καὶ δημιουργῆσῃ τὸ ἴδιο τὸ ἄστυ.

Ξέρουμε πῶς οἱ ἀστικοὶ πῆραν στὰ χέρια τοὺς τὴν λόγια παράδοση καὶ πῶς ἀργάνωσαν τὴ γνώση καὶ τὴ μάθηση, κάνοντάς τη προσιτὴ σὲ πλατύτερες μάζες, γιὰ νὰ ἀποχτήσουν τοὺς ἱκανοὺς καὶ τοὺς εἰδικούς καὶ τοὺς χρειάζονταν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβάλλουν τίς καινούργιες κοινωνικὲς σχέσεις καὶ πρότειναν.

Ξέρουμε πῶς τὸ ἐμπόριο μεγάλωσε καὶ δὲν τοῦ ἔφταναν πιά τὰ προϊόντα τῆς βιοτεχνίας, πῶς γεννήθηκε ἡ βιομηχανία καὶ πῶς ἡ ἀνάγκη ἀπὸ πολλὰ ἐργατικά χέρια ἔφερε στὰ ἀστικά κέντρα ἀχτήμονες ἀργότες, ἀνεργούς θαλασσινοὺς καὶ κάθε εἶδους στοιχεῖα τῶν κατωτέρων τάξεων, καὶ πῶς δημιουργήθηκε ἔτσι ἕνα μεγάλο λαϊκὸ στρῶμα στὶς πόλεις, ἕνα στρῶμα ὑποαπασχολουμένων καὶ ἐξελίχθηκε ἀργότερα σὲ ἐργατικὴ τάξη στὶς πόλεις ἐκεῖνες ὅπου ἡ βιομηχανία ἀναπτύχθηκε ἀρκετά.

Τὸ στρῶμα λοιπὸν αὐτὸ, ἀποτελούμενον ἀπὸ στοιχεῖα ὄχι κοινῆς προέλευσης, στοιχεῖα καὶ δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα τῆς μόρφωσης, παρουσιάζει στὴν ἀρχὴ ἕνα μωσαϊκὸ ἑλλοπερσάλλων γλωσσικῶν ἰδιωμάτων καὶ παραδόσεων. Ἀλλὰ γρήγορα, μέσα στὶς καινούργιες βιοτικές συνθήκες τῆς πόλης καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμεσην ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας, φτιάχνετε κοινὴ γλῶσσα (λαϊκὸ ἀστικό ἰδίωμα), κοινὲς μορφὲς ἐκφράσεως καὶ δὲν εἶναι λόγιες ἀφοῦ εἶναι ἐκφράσεις ἀραμάτων καὶ μισογράμματων καὶ καὶ γιὰ τὸν παραπάνω λόγο, μὰς βάζουν μπροστά στὸ ἐρώτημα, ἐάν πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀναθέσουμε τὴν μελέτην τοὺς στὴν λαογραφία.

Ὁ Νικόλαος Πολίτης μὰς λέει δίνοντάς μας τὸ ὄρισμό τῆς λαογραφικῆς ἐπιστήμης: "Ἡ λαογραφία ἐξετάζει τὰς κατὰ παράδοσιν διὰ λόγων ἢ πράξεων ἢ ἐνεργειῶν, ἐκδηλώσεις τοῦ ψυχικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τοῦ λαοῦ, τὰς ἐκδηλώσεις δηλαδή ἐκεῖνας, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἀρχὴ εἶναι ἀγνωστος μὴ προεληθῶσα ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ὑπεροχοῦ τινὸς ἐνὸς ἀίτινες κατ'ἀκολουθίαν δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν ἀνατροφήν καὶ τὴν μόρφωσιν, καὶ ἐκεῖνας, αἵτινες εἶναι συνέχεια ἢ διαδοχὴ προηγηθείσης κοινωνικῆς καταστάσεως ἢ εἶναι μεταβολὴ ἢ παραφθορὰ ἔλλογος, ἐλλόγων ἐκδηλώσεων τοῦ βίου ἐν τῷ παρελθόντι".

Καὶ συμπληρώνει ἀγγύζοντας τὴν πραγματικότητα μιᾶς καινούργιας ἐπιστήμης, τῆς ἀστικῆς λαογραφίας, καὶ βάζοντας, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ξέρει, τὰ θεμέλια τῆς: "Συνεξετάζει δ' ἀναγκαίως καὶ τὰς μὴ ἐκπορευομένας μὲν ἀμέσως ἐκ τῆς παραδόσεως ἐκδηλώσεις τοῦ βίου, ἀλλ' ἀφομοιούμενας ἢ συναπτομένας στενῶς πρὸς τὰς κατὰ παράδοσιν".

Παραδέχεται δηλαδή ο Πολίτης, πώς ακόμα και οι λόγιες ημι-
 κύργιες ή εκφράσεις που χρησιμοποιούνται από τους άμυρρωτους
 φέρνουν πάνω τους τη σφραγίδα των άμυρρωτων, φέρνουν μια δια-
 φορετική, μια καινούργια αξία και υποδειχνει πώς οι εκφράσεις
 αυτές, στη μορφή που πήρανε στο στόμα και στα χέρια των άμυρρω-
 των (του λαού) πρέπει να μελετιούνται από τη Λ ο γ ι κ ή
 κ ή Ε π ι σ τ ή μ η.

Αλλά να που ώρισμένοι "είδικοί" στην Ελλάδα, άρνιούνται
 αυτή την άρχή και επιμένουν να κρίνουν τά πάντα σύμφωνα με κρι-
 τήρια που εφαρμόζονται μονάχα πάνω στις εκφράσεις κοινωνικών
 ομάδων νομαδικών, άγροτικών ή θαλασσινών
 και όχι πάνω στις των λαϊκών στρωμάτων
 της πόλης.

Τό λάθος είναι σοβαρό. Τό να μην άνα-
 γνωρίζεται ή ύπαρξη της ίδιότυπης και
 αυτόνομης παράδοσης των λαϊκών στρωμά-
 των της πόλης, φέρνει σαν άποτέλεσμα την
 παρανόηση και την λαθεμένη αξιολόγηση
 ώρισμένων εκφράσεων με τεράστια σημασία
 για τό λαό, εκφράσεων σαν τό Ρεμπέτικο
 που γεννήθηκαν μέν μέσα στην πόλη, αλλά
 γρήγορα ξεπέρασαν τά όριά της. Κι ή πα-
 ρανόηση προέρχεται από τό ότι ή λαϊκή
 παράδοση της πόλης ύπόκειται σε νόμους
 και σε κανόνες διαφορετικούς από εκεί-
 νους που έβγαλε μέχρι σήμερα ή λαογρα-
 φία μελετώντας τις εκφράσεις της υπέ-
 θρου. Μέσα της ύπάρχουν πολλά στοιχεία από τη λόγια παράδοση,
 μια που άναπόφευκτα, ή τελευταία κυριαρχεί στην κοινωνική όρ-
 γάνωση και γενικά στη λειτουργία των αστικών κέντρων μέ τόν
 τύπο, τό ραδιόφωνο, τόν κινηματογράφο κι όλα τ' άλλα μέσα έπικoi-
 νωνίας που επέβαλε ή αστική κοινωνία και που έχουν γίνει άνα-
 πρόσπαστα στοιχεία της ζωής των κατοίκων του "Αστεως". Από την
 άλλη μεριά, τά στοιχεία των διαφόρων παραδόσεων που χύθηκαν στο
 καλούπι της πόλης, παρ' όλο που προδίνουν την καταγωγή τους
 (νομαδική, άγροτική, θαλασσινή), έχουν πιά άποκτήσει καινούργια
 μορφή, βαλμένα σε καινούργια σκοπιμότητα.

Μά άς πάρουμε ένα παράδειγμα: Τό τραγούδι, ό κυριώτερος το-
 μέας της λαογραφίας, θά μάς βοηθήσει ίσως να κάνουμε μια σύγ-
 κρηση.

Δύο είναι οι κυριώτερες άρχές που χαρακτηρίζουν τό τραγούδι
 που γεννιέται μέσα σε μιάν ομάδα νομαδικών, άγροτών ή θαλασσινών:

α). Ο άυτοσχεδιασμός μέ τη συμμετοχή όλων των μελών της ομά-
 δας.

β). Η έπιλογή και άπομνημόνευση, διά της ρυθμικής μνήμης, των
 καλλιτέρων άυτοσχεδιασμάτων.

Τά μέλη μιας ομάδας που ζούνε μαζική ζωή κι έχουν τά ίδια
 προβλήματα, έπικοινωνούν κι εκφράζονται πάνω στα προβλήματα που
 τους άπασχολούν, μέσα στα πλαίσια μαζικών εκδηλώσεων.

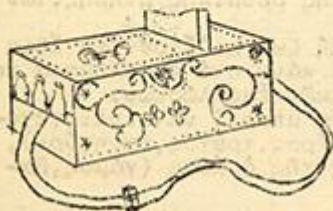
Μιας τέτοιας μαζικής εκδήλωσης αίτία μπορεί να είναι, γεγο-
 νός που άφορά τη ζωή όλης της ομάδας (θέρος, τρύγος, πανηγύρι),
 ή γεγονός που άφορά τη ζωή ενός μέλους της ομάδας (γάμος, βα-
 πτίσσια, γιορτή).

Τά μέλη τῆς ομάδας μαζεύονται γύρω ἀπό τῆς ὀργανοπαίχτες καί στήνουν τὸ χορδ. Καί πάνω στό χορδ, τὸ κάθε μέλος τῆς ομάδας ἐκφράζεται μέ τῆ σειρά του πάνω στό πρόβλημα, στό θέμα καί τίθεται. Τὸ κάθε μέλος τῆς ομάδας τὸ ἔχει τὸ δικαίωμα αὐτὸ καί ἡ ομάδα τοῦ παραχωρεῖ ἕνα μίνιμουμ ὀρισμένης χρονικῆς καί ρυθμικῆς ἀξίας (συνήθως ἕνα δίστοιχο) γιὰ νὰ πεῖ τῆ γνώμη του αὐτοσχεδιάζοντας μέ τῆ σειρά του. Μετά ἀπό κάθε αὐτοσχεδίασμα, ὀδὸ κληρῆ ἡ ομάδα ἐπαναλαμβάνει ἐπιγραμματικά τὸ θέμα ποῦ τίθεται (αὐτὴ εἶναι ἄλλωστε ἡ σκοπιμότητα τοῦ ρεφρέν) καί δίνει τὸ λόγο σὲ ἄλλο μέλος τῆς ομάδας.

Τά καλύτερα αὐτοσχεδιάσματα ἀφ. κρατιοῦνται ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ομάδας ποῦ ἔχουν τὸ περισσότερο ἀναπτυγμένη τῆ ρυθμικὴ μνήμη. Καθ' ἂν τὸ θέμα αὐτὸ συνεχίζει νὰ ὑπάρχει μέσα στὴ ζωὴ τῆς ομάδας, ὁ αὐτοσχεδίασμος συνεχίζεται ἐπάνω του, στὴ διάρκεια σειράς μαζικῶν ἐκδηλώσεων. Ἔτσι ἡ ἐπιλογή καί ἡ ἀπομνημόνευση τῶν καλύτερων αὐτοσχεδίασμάτων δίνει κομμάτια ἀπίθανης τελειότητας καί ὁμορφιάς...

Ἐνῶ στὴν πόλη, τί γίνεται; Τὰ ἄτομα τῶν κάτω κοινωνικῶν στρωμάτων δὲ ζοῦνε μαζικὴ ζωὴ. Εἶναι ξεμοναχιασμένα καί τὸ καθένα τους παλεύει μόνο του νὰ ἐπιζήσει. Ἡ πόλη δὲν τοῦς δίνει τῆ δυνατότητα νὰ ἐπικοινωνήσουν σὲ μαζικὲς ἐκδηλώσεις καί συχνά οὔτε μέσα στοῦς συνοικισμοὺς δὲν καταφέρνουν νὰ συνειδητοποιήσουν τὰ κοινὰ τοῦς προβλήματα ὅταν κοντὰ τοῦς δὲν ὑπάρχουν μεγάλα ἐργοστάσια ποῦ νὰ ἀναγκάζουν τῆ συσπείρωση. Ἀλλὰ καί ὅταν γίνονται μαζικὲς ἐκδηλώσεις δὲν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα (χρόνου καί τόπου) νὰ ἐκφραστοῦν ὅλα τὰ ἄτομα τῆς τεράστιας μάζας, τὸ καθένα μέ τῆ σειρά του, πάνω στό πρόβλημα, στό θέμα τῆς ἐπικαιρότητας.

Ἔτσι παθεῖ ἀναγκαστικά νὰ ὑπάρχει **ΕΠΙΛΟΓΗ** τῶν **ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΩΝ** καί γίνεται **ΕΠΙΛΟΓΗ** τῶν **ΑΤΟΜΩΝ**. Δηλαδή μόνο τὰ ἄτομα ποῦ ἔχουν ἀνεπτυγμένο τὸ ρυθμικὸ αἶσθημα, μόνο αὐτὰ αὐτοσχεδιάζουν. Καί ἂν τὰ ἄτομα αὐτὰ (οἱ λαϊκοὶ Συνθέτες) ἔχουν νιώσει τὰ προβλήματα, τὶς ἄμεσες ἀνάγκες τῆς μάζας, ἂν ἔχουν ἀπόλυτο συντονισμό μέ τῆ ζωὴ τῆς μάζας, τότε, τὰ αὐτοσχεδιάσματά τοῦς γίνονται δεκτὰ ἐπ' τῆ μάζα, ἐπαναλαμβάνονται καί ἀπομνημονεύονται. Τὰ ὑπόλοιπα ἄτομα τῆς μάζας δὲ μποροῦν ν' ἀλλάξουν πιά τίποτε σ' αὐτὰ τ' αὐτοσχεδίασματα ποῦ ὁ δημιουργὸς τοῦς εἶναι πασίγνωστος - μέ τὸνομά του καί τὸν προσωπικὸ του τρόπο τραγουδιοῦ. Γιὰ τὸ τὰ τραγούδια τῶν λαϊκῶν τραγουδιστῶν τῆς πόλης δὲ μποροῦν νὰ φτάσουν εὐκόλα τὴν τελειότητα τῶν Δημοτικῶν τραγουδιῶν. Καί τὴν ὁμορφιά τοῦς τῆ χρωστᾶνε στὴ χαρακτηριστικὴ ἀπόδοση τῶν

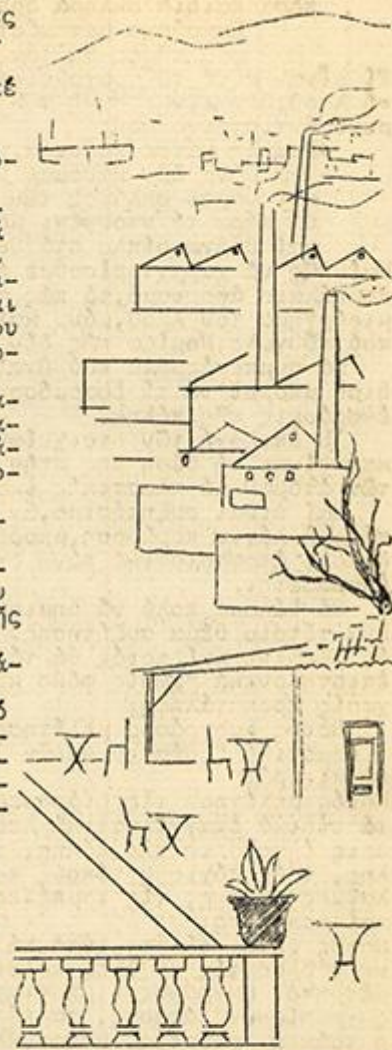

συναισθημάτων και των αντιδράσεων των
 ατόμων που ζούνε κάτω απ' τις άφθρητες
 συνθήκες της πόλης. Κι' έπειτα τα τρα-
 γούδια αυτά που αγαπιούνται από τό-
 λαό των πόλεων της Ελλάδας (τά Ρεμπέ-
 τικά) δέν έχουν τίποτα από τη λόγια
 παράδοση, παρ' όλο που οι δημιουργοί
 τους είναι άτομα - και όχι ολόκληρη ο-
 μάδα - καθώς επιμένουν οι ειδικοί. Οι
 άφηρημένες εκφράσεις και οι τυποποι-
 ημένες μορφές της λογοτεχνίας δέν τά
 θολώνουν τα τραγούδια αυτά που είναι
 εκφρασμένα με τις εικόνες και τα σύμ-
 βολα που χρησιμοποιεί ο αγράμματος κι
 ο μισο-αγράμματος στην καθημερινή του
 ζωή. Γι' αυτό άλλωστε κι' ο λαός τά απο-
 μνημονεύει, τά επαναλαμβάνει. Γι' αυτό
 και πιστοί στις αρχές που έβαλε ο πα-
 τέρας της λαογραφίας, δέν μπορούμε κα-
 τά κανένα τρόπο ν' άρνηθομε τό ότι ά-
 νοίκουν στο λαό και μάλιστα στην προ-
 οδευτικότερη μερίδα του, στο λαό της
 πόλης, στην εργατική τάξη. Και πιστεύ-
 ουμε πως αναγκαστικά ή μελέτη τους
 είναι δουλειά της λαογραφικής Έπισ-
 τήμης και ειδικότερα του καινούργιου
 και ιδιότυπου κλάδου της, της Άστικής
 λαογραφίας.

Όσο για τους "ειδικούς" που ναυγά-
 δίζουν πάνω στο Ρεμπέτικο και λένε
 άλλος τό μακρό του κι' άλλος τό κοντό
 του, τί περισσότερο μπορούμε νά περι-
 μένουμε απ' αυτούς. Μιά και είναι συν-
 ηθισμένοι, σαν κάθε μορφωμένο της ση-
 μερον, νά σκέφτονται με συνταγές, φάχ-
 νουν νά βρούνε ένα καλοπι όπου νά
 βάλουνε και τό "λαϊκό τραγούδι". Και
 δέν τό βρίσκουν. * Έ λοιπόν, δέν είναι
 ούτε λαογραφία (δημοτικό τραγούδι) ή
 λογοτεχνία (παρόλο που είναι προ-
 σωπική, καθώς λένε, δημιουργία και ό-
 χι ομαδική). Και τί είναι τότε; "Άν έ-
 καναν και καμιά βόλτα έξω απ' τό γρα-
 φείο τους, για νά δούν από κοντά πως
 ζεί ο λαός και πως εκφράζεται, θα έ-
 χαν καταλάβει τά απλά αυτά πράματα, και ο όρος ΛΕΤΙΚΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ
 θά τους είχε έρθει φυσιολογικά, μία που είναι απόλυτα λογικός,
 μία που δέν είναι και καινούργιος. Ίσως τότε θα παβαν νά επιμέ-
 νουν στο "καλαματιανό μαντήλι" και στη "βλάχα τή Γιωργούλα" και
 νά άναμασάνε χιλιοειπομένους άφορισμούς ξένους προς τή σημερι-
 νή πραγματικότητα.

Όταν σήμερα κάποιος τραγουδιστής (τραγουδιστής είναι, δέν είναι
 ούτε μουσικός, ούτε ποιητής) μάς λέει:

"Στίς φάμπρικες της Γερμανίας και στού Βελγίου τίς στοές

πόσα παιδιά σκληρά δουλεύουν και κλαίν οι μάνες μοναχές,
 Κακόβρα μετανάστεψη, κακόβρα ξενιτειά
 μὲς πῆρες ἀπ' τὸν τόπο μας τὰ πιδ καλά παιδιά...
 Τι εἶναι αὐτὸ τὸ τραγούδι; εὐγενέστατοι "εἰδικοί"; Δὲν εἶναι φωνή
 λαοῦ; Δὲν εἶναι φωνὴ τοῦ ἔθνους ἀδελήνου; Δὲν εἶναι τὸ σημε-
 ρινὸ ἀντιστοιχὸ τοῦ:

-Βασίλη κάτσε φρόνιμα, νά γίνεις νοικοκύρης...

-Ἄω μὲνα δὲν κάθομαι νά γίνω νοικοκύρης

καὶ νάμαι σκλάβος τῶν Τουρκῶν, κοπέλι τῶν Γερόντων.

Θά κέρω τὸ ντουφέκι μου, θά ζῶω τὸ σπαθίμου

καὶ θάβγω δίπλα στά βουνά νά πῶ νά βρῶ τοὺς κλέφτες...

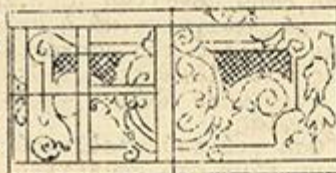
Καὶ πῶς νά χαρακτηρίσουμε ἐκεῖνον ποὺ τολμᾷ νά ἐπιμέγει στὸν
 παμπάλαιο ἀφορισμὸ, τὸ πῶς τὰχι τὸ πρῶτο τραγούδι δὲν εἶναι δη-
 μιουργημὰ τοῦ λαοῦ, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ξέρουμε τὸνομα αὐτοῦ
 ποὺ τὸβγαλε; Νομίζω πῶς δὲν χρειάζεται νά ἐπιμελουμε.

Τὰ συμπεράσματα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ τραγου-
 διοῦ μπορεῖ νά τὰ ἐφαρμόσουμε καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες "ὄχι λόγιες"
 ἐκφράσεις τῆς πόλης.

Ἡ ἐπιλογή τῶν στοιχείων καὶ τῶν μοτίβων παύει νά γίνεται
 καὶ δίνει τὴ θέση τῆς στῆν ἐπιλογή
 τῶν ἀτόμων μὲ πλαστικὲς ἰκανότητες.

Καὶ εἶναι συζητήσιμο, ἐν κατὰ
 πόσο ἡ λόγια παράδοση, μπορεῖ νά ἐπι-
 δράσει ἀποφασιστικὰ πάνω στὶς λαϊκὲς
 ἐκφράσεις.

Θά θέλαμε πολὺ νά δημιουργηθεῖ
 ἓνα τέτοιο θέμα συζήτησης. Ἀλλὰ ποι-
 δὲς τῆκρινε καὶ ποιὸς θά τὰ συζητήσει
 ἐπιστημονικὰ "χωρὶς φόβο καὶ πάθος"
 χωρὶς προκατάληψη;

Ποιὸς λαογράφος μελέτησε τὸν Καραγιωζή(τὸ "λαϊκὸ" κι' ὄχι
 " ἠμμοτικὸ " θέατρο σκιῶν) ἀπὸ καθαρὰ ἐπιστημονικὴ λαογραφία -
 κὴ πλευρά;

Ποιὸς μελέτησε τὶς διάφορες " ἄργικὲς " τὶς γλῶσσες τῆς πιάντας
 τὰ εἰδικὰ ἐπαγγελματικὰ λεξιλόγια, τὶς παροιμίες καὶ παροιμιώ-
 δεις ἐκφράσεις τῆς πόλης, τοὺς μύθους καὶ τὰ ἀνεκδοτά τῆς πό-
 λης, τοὺς λόγιους τύπους ποὺ ἐμεινεν στὸ λαϊκὸ λεξιλόγιο, τὶς
 λαϊκὲς ἀφίσες, τὶς ταμπέλες τῶν μαγαζιῶν, τὶς λαϊκὲς ζωγραφίες
 καὶ ρεκλάμες;

Ποιὸς ξέρει τὸ ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ κουβεντιάζουμε ὑπάρχου-
 νε σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα τὴν ἴδια ἀ-
 μέτρητοι ζωγράφοι (μογιατζήδες, τοὺς λέει ὁ κοσμικὸς) ποὺ
 ζωγραφίζουν ἀφίσες, ταμπέλες μαγαζιῶν, εἰκῶνες πορτραῖτα κα-
 ροτσάκια, σοῦστες, μοτοσυκλέτες καὶ ὅτι τὸ ἀπιθανώτερο, εἶναι
 ἄπειρες φορές καλύτεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τράνε τὰ εὐρωπαϊκὰ δηλη-
 τήρια στὶς σχολὲς καλῶν τεχνῶν, ἢ ἐκφρασὴ τους εἶναι πέρα γιὰ
 πέρα ἐλληνικὴ καὶ πολλὰ ἀπὸ οὓτους ὑπάρχουν τὰ "ἔργα" τους κα
 πὼς ἔτσι:

" Ἐπύρος- Λαϊκὸς ζωγράφος " ἢ " Λαϊκὴ τέχνη 'ἀλέκου " . "

Πάντως ὅπως καὶ νάχει τὸ πρῶμα ἔστω καὶ παραμελημένες ἀπὸ τοὺς
 λαογράφους οἱ λαϊκὲς ἐκφράσεις τῆς πόλης θά προχωρήσουν τὸ
 ὄριο τους καὶ θά πιάσουν κάποτε νά ξεπεράσουνε σὲ ποιὸν καὶ
 σὲ ἐπίπεδο ὄχι μόνον τὶς ἐκφράσεις τῆς ὑπέθρου ἀλλὰ καὶ τὴ λό-
 για παράδοση. Τότε ἴσως ἡ ἐπιστὴμὴ τῆς Ἀστικῆς Λαογραφίας θά
 βρεῖ τοὺς μύστες τῆς.

ΛΑΧΟΣ.

Πολλοί συνάδελφοι σπουδάζουν 'Αρχιτεκτονική ή κάνουν σπουδές με 'έμφαση σχέσι με την οικοδομή. Η 'Ελληνική Παρουσία νομίζει απόλυτα άναγκαία μία συζήτηση πάνω στα προβλήματα που θέττει ή οικοδομή, τά γενικά και τά ειδικότερα στην 'Ελλάδα.

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΗ ΕΡΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΑΝ ΑΙΩΝΑ

'Απίτηδες θυμάμαι τόν αιώνα μας... Μέσα απ'τά σκοτάδια του τού χρόνου ο αρχιτέκτονας, αυτός ο άνθρωπος δίνεται όλο και περισσότερο στην έυκρητότητι των ανθρώπων. Στους αιώνας που πέρασαν μπορούσε να αυτονομάζεται Καλλιτέχνης, όν που έκφραζει την προσωπικότητα του και που προσπαθεί να προσαυώση τόν άνθρωπο σ'αυτήν. 'Αλλά στην εποχή μας οι άνάγκες, οι όρίζοντες ή κοιωνική ζωή έλλαξαν και προανατολίστηκαν προς ολοκληρωτικές θεωρήσεις που συνθέτονται μέσα στα τεράστια οικοδομικά σύνολα - για να μη χρησιμοποιήσουμε τόν "ορο πόλεις".

Στους αιώνας που πέρασαν ένας οικοδόμος μπορούσε να δοθή σ'ένα έργο σέ μία σ'ένα καλλιτέχνη, να τó θεωρήση γλυπτικό έργο και ν'αντιερώση σ'αυτό έκδομα και την ζωή του, μία ζωή στην διάθεσι όρισμένων προνομιούχων που θέλαν να επιδειξουν μ'αυτό τó έργο τή δύναμι ή τόν πλούτο τους. 'Αλλά στην εποχή μας όλα αυτά άρχίζουν να πλαταίνουν και προχ υφίστανται άναπείσυντα προς τó δύναωμα, προς τόν κλυτισμό μιας ολοκληρης πόλης ενός ολοκληρου λαού, τής ύθρωπότητας ολοκληρης.

Τό " " παρ'όλο που είναι ένα κωκοδιολεγμένο παράδειγμα, είναι ένα μεγάλο θήμα. Τά μεγάλα οικοδομικά σύνολα, δοκιμές επιτυχημένες ή άποτυχημένες είναι ή εικόνα όχι μόνο των πρώτων άναγκών του ανθρώπου, 'Αλλά και του πόθου που είναι βαθιά ριζωμένος μέσα μας, του πόθου για ένα καλύτερο τρόπο ζωής, δοθλιξ και φυγωγίας παρ'άλληλα με τά μεγάλα κοιωνικά, για να μην πούμε πολιτικά, ρεθματα τής εποχής μας.

Ένας άνθρωπος ζή κατ'έ μέσον όρο έννιά ως δέκα ώρες στο σπίτι του, δουλεύει έφτά ώρες και τίς ύπολοιπες μετατοπίζεται και άναπαύεται. Ποιός όργανώνει, ποιός διεθθύνει τή ζωή του, και ποιός τής φτιάχνει τά πλαίσια της; Ο ψυχολόγος, ο ιστορικός, ο οικονομολόγος, ο πολιτικός, ο γιατρός δίνουνε νόημα σ'αυτή τή ζωή. Αυτό τó συνεργείο συντονίζει τά συμπεράσματα του και τά προσαυώζει στην καθημερινή ζωή. Έι παραλλήλου ή μάλλον μαζί μ'αυτούς καίποιος άλλος προσκαλείται να συνθέση πάνω σ'αυτά τά δεδομένα και να μεταφράση σε πραγματικότητες εφ τίς έπιταγές αυτές, φαγητού ύπνου, εργασίας, φυγαγωγίας, δια-

κοπών, μετακόμισης. Καλεῖται νά δημιουργήσῃ τὸ κλαίσιον αὐτῶν τῶν ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων καὶ νά τοὺς δάσῃ μιά μορφή.

Ἄριστοι θὰ σκεφθοῦν πὺς ἕνας ἀνθρώπος μόνος δέν μπορεῖ νά συγκεντρώσῃ, δέν μπορεῖ ν' ἀνταπεξέλθῃ σ' ἄλλες αὐτὲς τὶς ἀνάγκες. Μὲ ἴσα ἴσα αὐτὸ εἶναι πού με κάνει νά χαίρομαι. Ὅπως ὁ χειροβογγός ἢ ὁ κινηματογραφιστὴς ἔτσι κι' ὁ ἀρχιτέκτωνας διευθύνει ἕνα ἀλόκληρο συνεργεῖο πρὸς ἕνα σκοπὸν πού ἔχει καθορίσῃ ἀπὸ πρῖν. Χῶρις αὐτὸ τὸ συνεργεῖο εἶναι κι' αὐτὸς ὅπως κι' οἱ ἄλλοι δύο καταδικασμένοι στὴν ἀποτυχία καὶ τὴν ἐκμηδύνῃ.

Ὁ ἀρχιτέκτωνας-πολεοδόμος πρέπει νά ἔχει συνείδησιν τῆς εὐθύνης πού τὸν βαρύνει. Πρέπει νά ἔξῃ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων, τὸν τρόπο τῆς δουλειᾶς τους, τὴν ψυχολογίαν τῶν παιδιῶν τους τὰ μέσα γιὰ τὴν διατήρησιν ἔχι μόνον τὴν φυσιολογικήν ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχολογικήν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Πρέπει νά μπορῇ νά σπιγομετρήσῃ ἄλλες τὶς τεχνικὰς, ἄλλα τὰ ὄλκιμα, ἄλλους τοὺς τρόπους τῆς οἰκοδομικῆς γιὰ νά τὰ προσαρμόσῃ καλλίτερα στὰν ὁρῶν ἢ ἕρα. Ὅπως κι' ὁ γιατρός μελετᾷ τὶς καθημερινὰς ἐπιτεύξεις τὶς ἐπιστήμης ἔτσι κι' ὁ ἀρχιτέκτωνας δέν πρέπει νά λιμνάζῃ μέσα σὲ μιά ἀρρωστημένη παράδοσιν, ἀλλὰ νά ἐξελισσεται καὶ νά προσαρμόσῃ τὴν τεχνικήν του στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς του.

Πρέπει σάν πολιτικὸς νά υπερασπίσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς ἐνός " ἐνός μεγάλου οἰκοδομικοῦ συνόλου, μιᾶς πόλεως, μιᾶς χώρας.

Πρέπει σάν ψυχολόγος νά προκαλῇ τὸ πλησιέστατον ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ ν' εἶ τὸ εὐνοῆ.

Θὰ ἔχοντο τὸν ἐπιχειρηματία. Ἐδῶ κάνω μιά παρένθεσιν: Ἄπ' τὴν μιά τὸν ἐπιχειρηματία στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἴδιου τοῦ ἐαυτοῦ του κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τὸν ἐπιχειρηματία στὴν ὑπηρεσία τῆς κοινωνίας ἀπέναντι στὴν ὁποία στρατεύεται.

Ἐδῶ παρεμβαίνει ὁ νομικὸς πού με κριτήριον τὸ συμφέρον τοῦ πολίτη καθορίζει τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἀμοιβαῖες ὑποχρεώσεις τῶν συγκατοίκων τοῦ οἰκοδομικοῦ συνόλου.

Σάν οἰκονομολόγος πρέπει νά μπορῇ ν' ἀνταποκρίνεται στὰ ὅλα καὶ ἀδύνατα ἐπιτεύγματα τῶν τιμῶν καὶ τῶν προθεσμιῶν.

Σάν μηχανικὸς πρέπει νά μπορῇ ν' ἀνταποκρίνεται σὲ ἀνάγκες ἐκκεντρικότητας, εὐθυμίας, αἰσθητικῆς, ἀνάγκες πού κάθε ἔκτομο θέλει νάχη καὶ πού εἶναι ὅλο καὶ περισσότερο ἀπαιτητικὸς τεχνικῶν γυμνασμάτων.

Σάν διπλωμάτης πρέπει νά υπερασπίσῃ τὶς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴ μιά καὶ τὴ γενικήν γραμμὴν πού ἔρριξε στὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Σάν χτίστης, σάν ὑδραυλικὸς, σάν ἠλεκτρολόγος, σάν ζυλοργάνος, σάν συγκολλητὴς, σάν τοπιογράφος, σάν γλύπτης, σάν ζωγράφος, σάν πρωτομάστορας, πρέπει νά εἶναι νόημα νά ἐμφυχόνῃ, νά εἶναι πνεῦμα στὸ ἔργο του γιὰ ν' ἀνταπεξέλθῃ ἀπόλυτα στὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων, στὶς ἀνάγκες τῶν συνεργατῶν του καὶ στὶς δικές του.

Οἱ ἀμύητοι καὶ οἱ ρωμαιοὶ νομίζουσι πὺς ὁ ἀρχιτέκτωνας εἶναι ἕνας καλλιτέχνης μὲ Κ κεφαλαῖο. Ἐγὼ ἔβλεπα πὺς εἶναι κάποιος πού ἀποδίνει μὲ τὴν προσωπικότητά του τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γούστο μὲς μάλιστ' ἀνθρώπων.

Ἄριστοι θὰ σκεφθοῦν ὅτι ἡ παραπάνω φράσις εἶναι λαθεμένη

μά ελπίζω πώς πολλοί θά μέ καταλάβουν.

Ἐλπίζω νά καταλάβουν οἱ συνάδελφοι ὅτι μ' αὐτά τά δεδομένα δέ μποροῦν νά ἐπιτρέπουν στήν εαυτῶ τους παραχωρήσεις ἔξω ἀπό τήν τέχνη τους, ὅτι δέ μποροῦν νά ἐπιτρέπουν στήν εαυτῶ τους παραμέληση καμιάς πλευρῆς τοῦ βραγγέλματός τους.

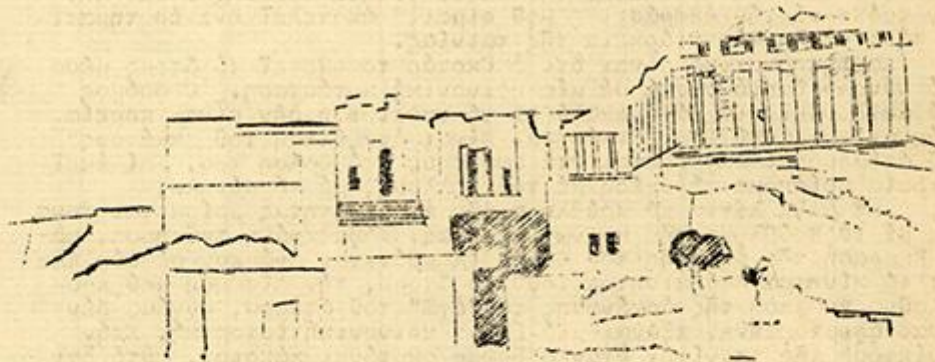
Δέ θά φτάσω νά πῶ πῶς ἡ ἀρχιτεκτονική εἶναι μιὰ θεραπεία λή, μιὰ θεωρία φιλοσοφική μεταφρασζόμενη στό χῶρο, ἀλλά τό πιό ἀρχαῖο ΠΡΑΓΜΑΤΑ τοῦ κόσμου καί πῶς ἀξίζει τόν κόπο νά τή σφαιρμαστε ὄχι σάν ἐπάγγελμα.

Στήν αὐγή τῆς ζωῆς τους σάν ἀρχιτέκτονες, τί... γλύπτες καί τί... ζωγράφοι σ' ἀνάζητηση ἑνός ἐπαγγέλματος, πόσοι νέοι ἀπληστοί γιά ὄρεα καί κοινωνικές σχέσεις, πόσοι φιλόδοξοι ὄνειρε υδμενοί ἐπισκεπτήρια καί λογαριασμούς στήν τράπεζα δέ μαζεύονται μεσ' στίς σχολές, κερικοί ἔχουν τήν τιμιότητα νά τίς ἐγκαταλείφουν, ἄλλοι μένουν ἐκεῖ σ' ὄλη τους τή ζωή... Στός τελευταίους ἀποδίνω τίς ἰδέες εὐθύνες πού βαρύνουν καί τό γιατρό πού σκοτάνει ἀπό ἀμάθεια καί στός κινηματογραφιστές πού τόσο συχνά μάς κάνουν νά πλῖτουμε.

Τούς προτείνω νά ἐναθεωρήσουν τίς ἰδέες τους πάνω σ' αὐτές τίς ἀπόψεις καί ν' ἀκοβλήσουν σ' ἕνα μονάχα πράμα: Στήν ἁμορφιά καί τήν ἐγγένεια τοῦ ἐπαγγέλματος τους. Ὁραία φράση γιά νά τελειώσουμε αὐτές τίς λίγες γράμμές... Πόσο θάθελα νά τάχα σφαιρμαστε ὄλη' αὐτά δταν ἔρχιζα τίς σπουδές μου...

Ἄγαπιτοί συνάδελφοι, ἄς ἀρχίσουμε τή συζήτηση.

Ι. ΣΤΑΜΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ο μικρός στρατιώτης προκαλεί με τό περιεχόμενό του σε μια ριζική αντιμετώπιση: η πρόθεσή του ξεπερνά τα όρια της τέχνης, τείνει προς ένα "προσδιορισμό" του σημερινού ανθρώπου. Γιαυτό αρχίζουμε δίνοντας σύντομα την υπόθεση: ένας Γάλλος, στη Γενεύη, συνεργάζεται με μια ομάδα Ο.Α.Σ. γιατί; κυρίως γιατί αισθάνεται υποχρέωση ν'αντισταθεί σε ένα κλίμα δειλίας που κυριαρχούσε στη Γαλλία- παράλληλα γνωρίζει μια κοπέλα, προσπαθούν να πλησιάσουν ο ένας τόν άλλο: είχαν κοινή συνείδηση του κενού γύρω τους και μια διάχυτη ανεξήγητη νά κατανοήσουν τό περιβάλλον τους. Ο νέος αρνείται νά σκοτώσει ένα δημοσιογράφο γιατί θέλει νά"μείνει ελεύθερος", συλλαμβάνεται από τους Άγγερινούς και πάλι αρνείται νά απαντήσει, έκδικα και σε άσχετες ερωτήσεις. Δρακετεύει, μεθώνει πώς οι ΟΛΣ έχουν όμηρο τήν κοπέλα που αποκαλύπτεται μέλος μιας ομάδας Ο.Α.Σ. .... Ο νέος δέχεται νά σκοτώσει τόν δημοσιογράφο για δύο διαβατήρια· έλλα οι Ο.Α.Σ. έχουν ήδη σκοτώσει τήν κοπέλα. Και φεύγει μόνος...

Η ένότητα της ταινίας, τό κύριο θέμα της, είναι ή προσπάθεια του ήρωα νά καταλάβει τήν υπευθυνότητά του σαν άτομο και τόν τρόπο νά τήν εκφράσει " Ποῦ είμαι;" αποτελεί ένα ερωτηματικό πάνω σ'όλη τήν διάρκεια της ταινίας.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ο Γκοτάρ τοποθετεί τό άτομο μέσα στό σύνολο ή κιά σωστά σε μία κοινωνική κατάσταση. Ο δρόμος που ακολουθεί για νά ανακαλύψει τή συνείδηση δέν είναι πορεία προς μία κλειστή έσωτερικότητα, είναι αναίτητη του "κλάτους" του άτόμου και εκφράζεται στη ζωή του, στη δράση του. Και εκεί μοιραία βρίσκουμε τή σχέση με τούς άλλους, με τό σύνολο.

Μέ άλλα λόγια τό πρόβλημα της ατομικότητας βρίσκεται συναφές με τό πρόβλημα της κοινωνικότητας. Κάθε πράξη του ήρωα, κάθε έκφραση της ύπαρξής του συμπεριλαμβάνεται ανάμεσα σε δύο πλαίσια: τά κίνητρα που κινητοποιούν τό άτομο, τήν αίσθηση που προκύπτει, έκφραση της δράσής του "εγώ" του άτόμου, συνάμα δέν είναι απομονωμένη, πέρναι μία έννοια κοινωνική ιστορική. Στην περίπτωση της ταινίας, όταν ο ήρωας σκοτώνει κάποιον, αυτό ότι είναι Ο.Α.Σ. ότι ανήκει σε ένα κύμα ιμπεριαλισμού, ότι δηλαδή συμμετάχει στην Ιστορία. Πάντως δέν παύει νάσαι άτομο, είναι γνήσια ο έαυτός του όταν βρίσκεται στην ομάδα Ο.Α.Σ. και όταν δέν υπακούη αυτή τήν γνησιότητα υπερασπίζεται. Άρνείται κάθε τι που ξεπερνά τά όρια του σαν άτομο. Αυτό μες τό δείνει και ή πολύ χαρακτηριστική φράση "δέν αισθάνομαι άλλυλέγγυος τών ανθρώπων, διανοητικά άσηρημένα" αντίθετα ζητά άπεγνωσμένα μία αίτιολογία, προσιτή γι' αυτόν της κάθε του έκδήλωσης. "Ωστε έν τό άτομο δέν τοποθετείται σαν "έφαση" της κοινωνίας, ή τάση που τό χαρακτηρίζει είναι ή απόδοση στην πνευματική του κόσμο, στην ευαισθησία του μία συγκεκριμένη ένότητα. τό ίδιο άπορρή και

από τις σχέσεις του με την κοπέλλα: απόλυτη προσαρμογή στην ά-
μεσότητα, αποφυγή κάθε χαρακτηρισμού ή "κατάληψης".

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε δύο ερωτήσεις: -Γιατί ο Γ κ ο--
ν τ α ρ διέλεξε μέσα στο πλαίσιο της επανάστασης των Άλγερι-
νών την άποψη του άτόμου; και τί σημασία πέρνει ή διεκδίκηση
της άτομικότητας; -Ο Γκοντάρ φαίνεται να αντιδρά σε μιá μορφή
"κοινωνικής σκέψης" που αντιμετωπίζει τό πρόβλημα της θέσμευ-
σης, στο πλαίσιο των ομάδων, προϋποθέτοντας σχετική έσωρική ένδη-
τα και διαφάνεια σε κάθε ομάδα. Μεταφέροντας τό πρόβλημα στο έ-
πίπεδο του έτόμου, ο Γκοντάρ θέλει να αναπτύξει έκριβώς, κ δ σ ο
εθραυστος είναι ο δεσμός μας με κάθε ομάδα: Δέν ανήκουμε "φ υ-
σ ι κ á" σε ένα κοινωνικό περιβάλλον. Η θέσμευση κρύβει μ ι ή ς
δύσκολη προσπάθεια κατανόησης και προσαρμογής. Έδώ έπικρατεί
ή αντιμετώπιση των προβλημάτων με τά κριτήρια του άτόμου και
τή "διαφοροποιημένη" αντίδραση. Η έλευθερία, ή αυθεντικότητα του
άτόμου, προκαλεί μιá διάσπαση με την ομάδα. Η κειθαρχία, ή ένδη-
τητα δίνεται άδιάφορη, ξένη προς τό κάθε άτομο, σάν κάτι που ά-
πορρεί από την θέση της ομάδας και φυσικά, πέρνει κατα-
πιεστικής αναγκαιότητας. Με αποτέλεσμα: την άρνηση. "Έτσι ώστε ο
νέος καταγγέλει την είδική αναγκαιότητα της κοινωνικής ζ ω η ς
σάν άλλοίωση του έαυτού του, γιατί αισθάνεται παρασυρμένος σ ε
πράξεις άδιακράστες στο νόημά τους και κάτι χειρότερο: αισθά-
νεται έκτελεστής της θέλησης άπιστων υπέθυνων.

Όδηγούμαστε τώρα στην αντιμετώπιση του κινηματογράφου, δ-
πως εκδηλώνεται. δε ταινίες σάν τόν " Μικρό Στρατιώτη ". Χωρίς
να έγκαταλείπει τόν τομέα της τέχνης, ο κινηματογράφος γίνεται
φορέας ιδεών και αξιών-θέλεγα "ιδεολογίας"-δηλαδή στοιχείο της
κοινωνικής ζωής. Ο θεατής είναι τό ίδιο στο κέντρο της ταινί-
ας, όσο και ο ήρωας. Γι' αυτό και προκαλεί τό διάλογο. Να τόν δεχ-
τούμε σάν εικόνα και όχι σάν θέση κατεβάζει τόν κινηματογράφο
σε προπαγάνδα.

Και είναι όλοφάνερο τό πρόβλημα: Για ποιá κοινωνία μιá μι-
λε ο Γκοντάρ; Άξιοσημείωτο είναι ότι οι δύο ομάδες, Ο.Α.Σ.-Εφ.
Ελ. Έν. μιá παρουσιάζονται άδιαφοροποίητες ως προς τά ιδεώδη
τους και την κοινωνική τους θέση. Κι' αυτό διότι τους χαρακτηρι-
ζει κάτι κοινό: ή έννοια και ή όρση τους παρουσιάζεται άκρά-
λυπη, άσύμπτωτη για για τό άτομο. Η εξήγηση του Γκοντάρ είναι
σαφής: τό άτομο είναι κάτι συγκεκριμένο. Η κοινωνική ζωή, γ ι á
να γίνει άρμονική, προϋποθέτει μιá έξομοίωση που ίσοδυναμεί με
την άρνηση της άτομικότητας. Αρμόζει έδώ να παρατηρήσουμε ότι
κάθε ομάδα-στην ταινία-συγκεντρώνεται γύρω από ψυχολογικά "συν-
αισθηματικά" κίνητρα. Θέλεγε κανείς πώς όλα τά προβλήματα θέλουν
την "άφομοίωση" μεταξύ τους σάν όρο της κοινής όρσης. Και σίμφω-
να με τόν Γκοντάρ, τείνουν σε μιá κοινή ψυχολογία: βαρβαρο-ένερ-
γητική οι Ο.Α.Σ., έξαγριωμένων πεινασμένων οι Εφ. Ελ. Έν.

Μά έδώ ο Γκοντάρ, δέν καταλήγει σε ένα άδιέξοδο; Η τελευταία
φράση του φίλμ μιá λέει "τό κυριώτερο είναι να ξεχάσω". Ποιά δ-
μως είναι ή κατεύθυνση που μπορεί να πάρει τό άτομο; Ο ίδιος
ο σκηνοθέτης μιá δίνει τό κοινωνικό περιβάλλον, σάν γεγονός. Γι-
ατί λοιπόν χάνεται ή συγκεκριμένη σημασία του; Δέν υπάρχουν σα-
φείς αντιμετώπισεις των κοινωνικών καταστάσεων που δέν άπορρέ-
ουν από έσωτερική αίτιολογία αλλά αντίθετα άπευθύνονται στην
αντικειμενικότητα των καταστάσεων; Δέν υπάρχουν θέσεις σαφείς
πολιτικής και κοινωνικής όργάνωσης; Δημοκρατίας ή όχι;

Γιατί ο Γκοντάρ συζητά την πολιτική δέσμευση ανεξάρτητα από την έννοια της Δημοκρατίας; Το θέμα της κοινωνικής ζωής δεν είναι η άφομοίωση αλλά η κλογή. Έτσι που δεν ξέρει κανείς στο τέλος της ταινίας αν είναι η ζωή μέσα στο σύνολο, που στερεί στον ήρωα την ελευθερία του ή μια διανοητική σύγκρουση που τον εμποδίζει να δει ποιά είναι η δική του εκλογή.

Βάσια 'Ιωαννίδου

=====

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Λάβαμε τό παρακάτω γράμμα, τό όποιο δημοσιεύ-
ουμε, χωρίς νά μεταφράσουμε. θεωρούμε υποχρέωση
μας, αυτή τή δημοσίευση, αφού πρόκειται για μία
σημαντική συμβολή, στον αγώνα για τό 15 %.

Paris le 24 Mars 1963

Les representants des organisations ci-dessous, se trouvant ensemble à l'occasion de la Conferance "Pour l'amnistie et les droits de l'home en Grèce", expriment leur solidarité au mouvement revendicatif du 15% des étudiants Grecs et leur solidarité à la resistance Democratique du D.S II4.

Union of Cypriot students	LONDON
London School of Economics Students Union	LONDON
Organisation des Etudiants progressistes "Pericles"	AMSTERDAM
Organisation des Etudiants Liberaux	AMSTERDAM
Organisation des Etudiants Social-Democrates "Politeia"	AMSTERDAM
Associazione Giovanile Nuova Resistenza	ITALIA
Federazione Giovanile Comunista Italiana	ITALIA
Federazione Giovanile Socialista	ITALIA

ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Με μία συτριπτική συμμετοχή 99% στην άπεργία καθηγητών και δασκάλων, που άρχισε στις 19 του Γενάρη, ο άγώνας για την παιδεία μπαίνει σε μία καινούργια φάση. Φοιτητές, καθηγητές, μαθητές έχουν τις συμπαροστάτη τους τον Έλληνα λαό με τά χιλιάδες "ΚΑΙ" στην άναγέννηση της παιδείας προχωράνε άνωμένοι να σπάσουν την κρατική άδιαφορία, να λυγίσουν τό ψυχρό άχι στην άρδοση, να παραμερίσουν την τροχοπέδη στην άνάπτυξη της χώρας μας.

Στις 25 του ίδιου μήνα άπεργούν όλες οι Σχολές εκδηλώνοντας μ' αυτό τον τρόπο τη συμπαράστασή τους στην θέση των έκπαιδευτικών.

Την Παρασκευή στις 8 Φλεβάρη, με την έκταση, την συνοχή, που παίρνει η κίνηση γύρω από τό ζήτημα της παιδείας, η Κυβέρνηση καλεί σε άπιστράτευση τους έκπαιδευτικούς.

Τό μεσημέρι της ίδιας μέρας χιλιάδες φοιτητών, σπουδαστών, μαθητών και έκπαιδευτικών άργάνωσαν άγκάδη συγκέντρωση μπροστά στο Πανεπιστήμιο.

Οι διάφοροι όμιλητές διαμαρτυρήθηκαν για τό βίαιο μέτρο και άπαίτησαν την άρση του.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Στις άρχές Φλεβάρη προϋπολογίστηκε για τό 1963 κονδύλι 9,6% για την παιδεία πάνω στον τακτικό προϋπολογισμό άπενδύσεων.

Παρατηρείται άστόσο, ότι και τό 1961 είχε άναγραφεί στον προϋπολογισμό για την παιδεία κονδύλι 11%, τό 1962 9,8% για να διατεθούν στην πραγματικότητα, τελικά, μόνο τά 6,8% του τακτικού προϋπολογισμού, έτσι, με τό ένα χέρι τό Κράτος έγραφε, ότι έσβυνε στην πραγματικότητα με τ' άλλο.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ - Δ.Ε.Σ.Π.Α.

Την Παρασκευή 15 του Φλεβάρη είχε πραγματοποιηθεί συγκέντρωση, με την εύκαιρία της συγκέντρωσης του 1.000.000 άπογραφών για τό 1963, για να δοθεί στον Υπουργό της Παιδείας Υπόμνημα και οι άπογραφές.

Άπό τό πρωί η Άθήνα είχε πάρει άλλη όψη, με τά πυκνά άστυνομικά σώματα που κατέλαβαν τό κέντρον της πόλης. Άπί 5 ώρες τά συνθήματα "15% Κάτω η Άπιστράτευση", δόνιζαν την Άθήνα. Η έντολή της διάλυσης είχε άν άποτέλεσμα, 40 τραυματίες.

Στήν πρόσ-κόνφερανς πούδωσε ή Συντονιστική έπιτροπή τοῦ Ἄγωνα γιά τό 15% στίς 19 τοῦ ἴδιου μήνα, καταγγέλλθηκα ἀπό τόν εκπρόσωπο τῆς έπιτροπῆς Θεοδώρου, ή μέθοδος αντιμετώπισης τῶν φοιτηρικῶν συγκεντρώσεων μέ τήν βία.

Εἰσως έγινε καταγγελία τῶν συνεχῶν προκλήσεων καί καλλι-
καρισμῶν τῆς γνωστῆς Δ.Κ.Ο.Θ.

ΔΕΛΟΣΕΙΣ-ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Ὁ ἄγγελος καθηγητής κ. Κολλουγουέη (Ἔδρα Νεάπολιν) τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς παραίτηθηκε δηλώνοντας ὅτι οἱ συνθήκες ὅν τοῦ έπιτρέπουν πιά νά συνεχίσῃ ὁμαλά τό λειτουργημά του.

Διαμαρτυρήθηκε ἰδιαίτερα γιά τήν ἔλλειψη βοηθῶν, γρα-
φείων καί τήν στενότητα τοῦ χώρου διδασκαλίας.

Ὁ ἀκαδημαϊκός καί καθηγητής τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Παρινάτος σέ δηλώσεις του κατήγγειλε τήν ἀνόμαλη λειτουργία τοῦ Πανεπιστημίου καί ἰδιαίτερα τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς ποῦ ὀφείλε-
ται κυρίως στήν ἔλλειψη οικονομικῶν πόρων.

Ἡ κατάσταση αὐτή χειροτέρευσε φέτος μέ τήν αὔτηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαγομένων φοιτητῶν ποῦ ὀημιόβρησε ἕνα σοβαρό ἀ-
οιέζοσο.

Δήλωσε σέ συνέχεια ὅτι αὐτή τή στιγμή τό Πανεπιστήμιο
μέ τά μέσα ποῦ διαθέτει μπορεῖ νά ἱκανοποιήσῃ μόνο 1.500 φοιτη-
τές. Ἐνῶ ὁ ἀριθμός τους εἶναι πάνω ἀπό 10.000:::

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
Διαδίδετε τήν "Ελληνική Παρθεσία"
ἐνισχύετε τό περιοδικό μας
Τό περιοδικό μας ἄν εἶναι
ἕνα κομμάτι ἀπό τό καδένα
ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

- Εκδηλώσεις μας -

Γιά τήν αύξηση τού κενδύλου γιά τήν Παιδεία, σέ 15% πραγματοποιήθηκε στό Ελληνικό Περίκτερο τής Πανεπιστημιούπολης, συγκέντρωση μέ μεγάλη συμμετοχή συναδέλφων. Μίλησαν πάνω στό θέμα οί συναδέλφοι Ιερεμιάδης, πρόεδρος τού Συλλόγου καί ό συν. Δημάδης, τήν συγκέντρωση χαιρέτησε ή αντιπρόεδρος τής Εθνικής Γαλλικής Ένωσης Φοιτητών. Μέσα σέ ένθουσιώδη ατμόσφαιρα, έγινε ή ψηφισμα συμπράστασης πρός τόν αγωνιζόμενο σπουδαστικό-κοινωνικό κόσμο τής Πατρίδας, καθώς καί στόν Όργανισμό Λειτουργιών Μ. Εκπαιδευσεως. Έκτός από τίς υπογραφές τών συναδέλφων, δυό επιτροπές μάζεψαν υπογραφές, δυό Κυριακές συνέχεια, έξω από τίς δυό Ελληνικές εκκλησίες τού Παρισιού.

Η Κινηματογραφική Λέσχη τού Συλλόγου κού διοργανώθηκε σέ συνεργασία μέ τόν Σύλλογο τών Πορτογάλων Φοιτητών, ώργάνωσε μέ τήν προσπάθεια τών συναδέλφων κού σπουδάζουν κινηματογράφο, τρεις επιτυχείς παραστάσεις.

Μιά άκόμα εκδήλωση, κού κατά γενική όμολογία σημείωσε άπόλυτη επιτυχία εΐταν ή "ρωμιότικη βραδυά" κού ώργανώθηκε στό "avenue de la Montagne" πρίν λίγο καιρό. Τό βράδυ αυτό μέ χαρά είδαμε άκόμα, τήν έγγραφή 40 καινούργιων συναδέλφων στό Σύλλογό μας.

Διοργανώθηκε τμήμα ταξιδιών, τής Ε.Π.Ε.Σ. γιά φοιτητικά ταξίδια στήν Ελλάδα (Πάσα καί καλοκαίρι). Η παραπάνω εκδήλωση γίνεται σέ συνεργασία μέ Ελληνικούς Φοιτητικούς Σύλλογους καί Γραφεία ταξιδιών.

Άρχισε κιόλας ή προετοιμασία τής μεγάλης Πασχαλινής έκδρομής. Έλπίζουμε ότι ή φετεινή, θά ξεπεράσει σέ επιτυχία τήν περσινή καί ότι ό άριθμός τών συναδέλφων κού θά πάρουν μέρος, θά είναι κολό μεγαλύτερος.

Η Ε.Π.Ε.Σ. βλέπει άναγκαία τήν παρουσία τής στό 52 Συνέδριο τής Εθνικής Φοιτητικής Ένωσης Γαλλίας, όπου προσκλήθηκε. Επίσης θά στείλει αντιπροσωπεία στό Δ΄ Πανσπουδαστικό Συνέδριο κού θά γίνει στήν Αθήνα στίς 22-28 τού Απρίλη. Στο διάστημα κού μεσολαβεί τό Δ.Σ τής Ε.Π.Ε.Σ. θάχει τήν ευκαιρία (ιδιαίτερα στή Γ. Συνέλευση στίς 2. τού Απρίλη) νά ενημερώσει τά μέλη του, πάνω στό Συνέδριο καί τίς θέσεις τής Ένωσης σέ σχέση μέ τά προβλήματα τών συναδέλφων στή Γαλλία.

Η άπόπειρα άποκτονίας τού συν. ΣΚΛΑΒΟΥ στό Έλλ. Περίκτερο τής Πανεπιστημιούπολης έσπρωξε νά φανού καθαρά οί άδυναμίες, ή άπάνθρωπη άδιαφορία καί τό πνεύμα βαρβαρότητας τής Διευθηνσης. Η Ε.Π.Ε.Σ. κού άπό καιρό γνώριζε καί πολλές φορές είχε καταδικάσει αβτή τήν κατάσταση, συμπαραστάθηκε στήν άγώνα τών Ένοίκων τού Περιπέτερου γιά τό διώξιμο τού Διευθυντή κ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΔΗ. Πήρε μέρος στή συγκέντρωση διαμαρτυρίας τών Ένοίκων καί έκανε γνωστή τή θέση τής κίνω στό πρόβλημα, στήν Πρεσβεία.

Τό παρακάτω υπόμνημα στάλθηκε από εūs συναδέλφους του ἑλληνικοῦ Περιπτέρου τῆς Πανεπιστημιουπόλεως στίς ἑλληνικές Ἀρχές καί σέ διάφορες προσωπικότητες.

Ἀξιότιμοι Κύριοι,
Κατά τήν 15ην Νοεμβρίου 1962 οἱ ὑπερεκατόν ἔνοικοι τοῦ ἑλληνικοῦ Ἰδρύματος τῆς Παν/πόλεως τῶν Παρισίων συνηλθον εἰς τήν ἐτησίαν αὐτῶν Γεν.Συνέλευσιν, ἥτις μελετᾷ τά γενικά προβλήματα τά ἀφορῶντα τοὺς ὅρους διαβίωσης τῶν ἑνοίκων-σπουδαστῶν.
Ἡ Γεν.Συν. ἐπέλεξε ἐπταμελῆ ἑπιτροπήν εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ ἐντολή ἐπιλύσεως τῶν χρονιζόντων προβλημάτων.
Ἡ ἑπιτροπή, ὑπέβαλε τά αἰτήματα ταῦτα εἰς τήν Διεύθυνσιν τοῦ Περιπτέρου ὡς καί εἰς τήν ἑλλ.Πρεσβείαν, ἀνευ ὅμως ἀποτελέσματος.
Κατόπιν τοῦ ὅτου οἱ ἔνοικοι, ἀισθανόμενοι μείωσιν τῆς ἐξιοκρητείας των ὡς ἐκ τοῦ τρόπου λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, λαμβάνουν σήμερον τήν τιμὴν νά γνωρίσουν τά συμβαίνοντα εἰς τήν ἑλλ.Κοινότητα τῶν Παρισίων καί πάντα ἀρθόδιον:

A.- Ἰδρυσις καί προορισμός τοῦ Περιπτέρου.-
Αὕτη ὀφείλεται ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τήν πρωτοβουλίαν τοῦ ἄλλοτε Πρέσβους τῆς ἑλλάδος κ.Πολίτου, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τήν γενναιοδωρίαν τῶν ἑλλήνων τῶν Παρισίων.

Εἰς τό Ἰδρυτικόν συμβόλαιον ὑπάρχει ρήτρα διά τῆς ὁποίας τό ἑλλ.κράτος ἀναλαμβάνει ὅλα τά οικονομικά βάρη τοῦ Ἰδρύματος, πλὴν τῶν ἐξωτερικῶν τοίχων.

Παρά τήν συμβατικὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν του, οὐδέποτε ἐνίσχυσε τό Ἰδρυμα, διότι ἡ μέχρι τοῦδε Διεύθυνσις δέν ἐπαρουσίασε τήν κατάστασιν αὐτὴν εἰς τὰς ἐν ἑλλάδι Ἀρχάς μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἑλλάς νά ἔχη παραβῆι τὰς συμβατικὰς τῆς ὑποχρεώσεις εἰς βάρος τοῦ γοήτρου τῆς καί ἐν τῷ μέσῳ τῶν λοιπῶν 35 Περιπτέρων τῆς Παν/πόλεως.

Προορισμός τοῦ Περιπτέρου εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ παροχὴ βοηθείας εἰς τοὺς ἔχοντας ὠρισμένα προσόντα σπουδαστὰς, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ δημιουργία μιᾶς πνευματικῆς ἑοτίας τῆς ἑλλάδος ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διά διάφορων πνευματικῶν καί ἐκπολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων.

Μέχρις τοῦ ἔτους 1949 οἱ σπουδασταὶ οὗτοι ἐπετυγχάνοντο λόγῳ τῆς πνευματικῆς προσωπικότητος τῶν τότε Διευθυντῶν τῆς.

Ἐκτοτε ὅμως, τό Ἰδρυμα περιέπεσεν εἰς μαρασμόν καί ἀπέκτησε κακὴν φήμην εἰς τοὺς κύκλους τῆς Παν/πόλεως, δυσφημοῦν οὕτω τήν ἑλλάδα. Ἰπεύθυνος διά τοῦτο ὄρον νά θεωρηθῆ ἡ Διεύθυνσις, ἡ ὁποία διορισθεῖσα εἰς τήν θέσιν αὐτὴν ἀνευ ἰδιαίτερων πνευματικῶν προσόντων, εἰσήγαγε τό πνεῦμα τῆς διχονοίας, τῆς καχυποψίας καί τῆς δυσφημῆσεως τῶν σπουδαστῶν, ἀρνούμενη πᾶσαν πνευματικὴν πρόδοον ἢ καταστρέφουσα σχετικᾶς πρωτοβουλίας.

B.- Ὅροι λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος.-

Οἱ ὅροι οὗτοι εἶναι ἀνθαιρέτοι, ἀντίθετοι πρὸς τά συμβαίνοντα εἰς λοιπά Ἰδρύματα καί παράλογοι.

Ἀνθαιρέσιαι: Ἡ Διεύθυνσις δέχεται, κρίνει καί ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων εἰσόδου ἀνθαιρέτως καὶ ἀνεξελέγκτως ἀπὸ πᾶσαν ἄνωτέραν ἀρχήν. Ἡ γενικὴ Διεύθυνσις τῆς Παν/πόλεως καί αἱ γενικαὶ Ἀρχαὶ οὐδένα ἔλεγχον ἤσκησαν ποτέ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου.

Οἱ ὅροι οὗτοι εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τά συμβαίνοντα εἰς τά λοιπά Ἰδρ. ἐνθα οἱ ἔνοικοι ἐπιλέγονται πρὸ τῆς ἀφίξεώς των ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς.

1. Τέλος οι όροι εισόδου είναι ακατάδεκτοι ως παράλογοι. Η Διεύθυνσις καταλύσασα τό υπό του άποθανόντος πέρυσιν οίκονόμου βιβλίον κινήσεως, διενεργεί τά πάντα υπό τό σκότος και κατά τό δοκοϋν αυτή. Ούτω παρέμεινον ή παραμένουν ακόμη έτομα υπερήλικα, πρόεδροι Πρωτοδικών, δικαστάι, υπάλληλοι διαφόρων Υπουργείων, υπάλληλος του Συμβουλίου Ερόρης, υπάλ. της Κοινής Αγώρας.

Γ.- Όροι οικονομικής διαχειρίσεως.

Η διαχείρισις είναι άυθαίρετος και ούσιαστικώς ανεξέλεγκτος, άντίθετος της τών λοιπών Ίδρυμάτων, και παράλογος:

α/ Άυθαίρεσις: Ο καθορισμός τών ένοικίων γίνεται σχεδόν κατ' έτος μονομερώς και άυθαίρετως υπό της Διευθύνσεως εισηγουμένης εις τό Διοικητικόν Συμβούλιον. Προκειμένης όμως μισθώσεως συμβάσεως και άλλαγής τών υφισταμένων όρων έδει νά ζητείται και ή γνώμη τών άμέσως ενδιαφερομένων-ενοίκιων εις τούς όποιους ούδέποτε άνεκοινώθησαν οι λογαριασμοί ή έπεξηγήθησαν τά αίτια τών συνεχών αύτήσεων.

Κατά τό θέρος ένοικιάζει τά δωμάτια εις διαφόρους τουρίστας εις διπλοσίαν τιμήν. Επί πόσον χρόνον, εις ποίους και μέ ποτον τίμημα, μόνον αύτή τό γνωρίζει. Πώς επιτυγχάνεται ό έλεγχος υπό της Προσβείας;

Τέλος, ή Διεύθυνσις κρατεί κατ' έτος ένα αριθμόν ένοίκιων υπό την ιδιότητα του τουρίστα (διπλόν ένοίκιον) πέραν της 1ης Οκτωβρίου υπό τό πρόσχημα της τακτοποιήσεως του φακέλλου, γεγονός τό όποτον διαρκεί συνήθως επί μήνας. Τά πρόσχημα ταύτα ή είναι σπουδαστάι, όποτε καιώς πληρώνουν ως τουρίσται, ή είναι τουρίσται, όποτε καιώς διαμένουν εις τό Ίδρυμα.

Τά σχετικα παραδείγματα είναι έφθονα.-

β/ Η τιμή τών ένοικίων εις τά λοιπά περίπτερα είναι από 80-95φρ. διά τά μονά δωμάτια, 150 διά τά ζεύγη, εκτός του μοντέρνου Περιπτέρου της Βραζιλίας. Ις τό Έλλ. είναι 110 διά τά μονά και 205 και 240 (άναλόγως του όρόφου) διά τά ζεύγη.

γ/ Επί πλέον, τό Ίδρυμα πληρώνει και δύο (έμ τών ένέα) καθαριστριών αι όποιαι απασχολούνται αποκλειστικώς εις τά διαμερίσματα της Διευθύνσεως ως και τό τηλέφωνον αύτης τό όποτον δέν χρησιμοποιείται μόνον διά υπηρεσιακούς σκοπούς.

Ζητούμε την διενέργειαν τακτικής άνακρίσεως επί της διαχειρίσεως τών έσόδων άνερχομένων εις 10.000 έως 12.000 Ν.φρ. μηνιαίως.

Δ.- Όροι διαβιώσεως:

α/ Υλικοί όροι διαβιώσεως:

1.- Η επίπλωσις ούδέποτε επί 30ετίαν άνανεώθη.

2.- Τό έσωτερικόν ούδέποτε άνεκαινίσθη, εκτός 8 δωματίων (επί 82) κατά τό παρελθόν θέρος.

3.- Αί υδραυλικαί έγκαταστάσεις είναι πεπαλαιωμένοι και άχρηστοι.

4.- Η θέρμανσις λειτουργεί πάντοτε πλημμελώς διά τούς άνωτέρω όρόφους.

5.- Τό δάπεδον τών διαδρόμων δέον νά επιστρωθῃ διά την άποφυγήν θορύβου λόγω καιώς κατασκευής και ήχητικότητας της οικοδομής.-

β/ Λοιποί όροι διαβιώσεως:

1.- Η Βιβλιοθήκη παραμένει έχρηστος λόγω έλλείψεως συγγραμμάτων επί 10ετίας. Στερείται και αύτης της Ν. Έλλ. Έγκυκλοπαιδείας. Τά ράτα σβύνουν ένωρίς διά δήθεν λόγους οικονομίας και τό κλειδί διετίθετο υπό της Δ/σεως κατά τό δοκοϋν ισχυριζομένης ότι θά εκλέ-

πτοντο τά βιβλία (άχρηστα και πεπαλαιωμένα). Διατί τώρα ότε είναι έλευθέρα ούδέν άπολύτως έχάθη;

2.- Πέρυσι ή 'Επιτροπή ώργάνωσε δωρεάν έλλη. σχολείον διά τούς ζένους σπουδαστάς της Παν/πόλεως άνευ της βοήθειας; ούδενός παράγοντος.

Αλόγω οικονομικών δυσκολιών και της μή συμπαραστάσεως της Δ/σεως και τών λοιπών άρχών ή προσπάθεια αυτή έγκατελείφθη.

Είς λοιπά περίπτερα παρόμοια προσπάθειαι κινούν τό ένδιαφέρον τών οικείων άρχών.

3.- 'Αθλητική όμάς του Περ. συναγωνιζομένη έπιτυχώς λοιπός όμάδας της Παν. και τών Παισιών στερείται 100 φρ. διά τήν προμήθειαν στολών μέ τά χρώματα της πατρίδος μας. 'Η Δ/σις ρητώς ήρνήθη τήν ύποστήριξίν της.

4.- 'Η Δ/σις διά της στάσεώς της:

α/ άναγκάζει τούς σπουδαστάς νά προσκομίζουν έπιστολάς κλ. έκ μέρους πολιτικών και μή προσωπικοτήτων.

β/ διασπείρει φήμας ότι έχει τήν δύναμιν νά σταματά τάς ύποτροφίας ή νά άνακαλή είς τήν 'Ελλάδα πάντα άντιτιθέμενον αυτή. Ότι έχει τήν δύναμιν νά προωθή άτομα είς θέσεις καθηγητών ή νά άκονέμηται κατ'είσηγήσιν της βραβεΐαν της κοινότητος άθλοτηθέν ύπό τινος κ. Σταυροκούλου.

γ/ διασπείρει διχονοίας μεταξύ τών ένοίκων και διά της φαιρέσεως παραμένει είς τήν θέσιν της, έμφανιζομένη ένίοτε και ως είρηνοποιός, έτη δέ σκοπίμως άφίνει από τώρα, και παρά τάς συστάσεις διαφόρων κατά τό παρελθόν, άνοικτήν τήν έξώθυρα, άντιθέτως πρός ότι συμβαίνει είς λοιπά Περικτ. είς τρόπον ώςτε δύναται νά εισέλθει οιοσδήποτε και όποτεδήποτε, άφού όέν ύπάρχει θυρωρός από της 12ης μ.μ. έως 8ης π.μ.

δ/ σκοπίμως ούδέποτε ήλεγξεν κανένα σχετικώς μέ τάς έπισκέψεις ίνα είναι άρεστός.

ε.- 'Η Διοίκησης του 'Ιδρύματος:

Διενεργείται υπό Δ/κού Σ/λίου ούτινος πρόεδρος είναι ο Πρέσβυς της 'Ελλάδος και έκ τών λοιπών έννά μελών του όποιου, τρεις 'Ελληνες τών Παισιών.

α/ 'Η μέχρι τούδε Δ/σις δέν συνεκέντρωσε τά άναγκαΐα πνευματικά προσόντα ως οι Διευθυνταί τών λοιπών περιπτέρων. Τψ έδόθη ή θέσις αυτή διά νά κατορθώση νά έπιζήση.

β/ Δέν είχεν όμοίως τήν κατάλληλον ήλικίαν, ικανότητα, κϋρος και προσωπικότητα νά επιβληθή έσωτερικώς ως και μεταξύ τών λοιπών περιπτέρων.

γ/ 'Από ζετίας τουλάχιστον, έκαψε νά άνέρχεται είς τούς όρόφους και δέν γνωρίζει τάς συνθήκας διαβίωσης τών ένοίκων, από της έπόψεως αυτής. Έχει πάφει πρό πολλού νά είναι Δ/ντής.

δ/ 'Εήρχετο καθ'όλην τήν ημέραν είς τούς διαδρόμους, τό σαλόνικαί τό θυρωρείον ένθα έλυσε τά προβλήματα και έδημιούργει προστριβές πρός τούς ένοίκους, οι όποιοι ούδένα σεβασμόν έτρεφαν πρός τοιοϋτον Διευθυντήν.

ε/ 'Η Δ/σις και η σύζυγος αυτού διέδιδον είς βάρος τών ένοίκων διάφορα γεγονότα ή κρίσεις (ότι είναι ταραξιαί, άναρχικοί κλ.) ίνα μή γίνωνται πιστευτοί.

στ/ 'Η Δ/σις υπέβαλε κατά τό παρελθόν έτος αίτησιν συνταξιοδοτήσεως, έπιθυμούσα νά άποχωρήση, παραμένει δέ χωρίς είς τάς άνεργείας της συζύγου, άγνωστον είς τί άποβλεπούσης.

ΣΤ.- 'Η περίπτωση ΣΚΛΑΒΟΥ:

'Η Δ/σις επί 3 ετίαν ήσκει πίσειν επί του έξαιρέτου συν. και γνω-
στού γλυπτου Σκλάβου, ίνα εκδιώξη τούτον από τό "Ιόρυμα. Ούτω: α/
Τόν έξεδίωξεν από τή θυρωρείον ένθα έκέρδιζε ενα μικρόν ποσόν
έβδομαδιαίως. β/ Τοδ ύπεθύμισε καθημερινώς ότι έδει νά φύγη, μολο-
νόντι ή Γεν. Διεύθυνσις τής Παν/πόλεως είχεν ύποσχεθῆ είς τήν 'Επι-
τροπήν ότι ο Σκλάβος θά παρέμενεν έως τό θέρος. γ/ Δέν παρέσχε
οικονομικήν βοήθειαν είς τόν Σκλάβον ο όποιος επί έμνηνον, έλιμο-
κτόνει, τρώγων διαρκώς κατάτες είς τό δωμάτιόν του και εργαζόμενος
εις τό υπαιθρον καθημερινώς.

Βαραία ήθική ευθύνη και άναληγοία βαρύνει τήν Δ/σιν, ή όποια τήν
ήμέραν τής νευρικής κρίσεως έλεγεν "Ο Βάν Γιάγκι έκοψε τό αυτί
του, ο Σκλάβος έπεσε από τό παράθυρο; ζται είναι οι άρτίστες".-

Ζ.- 'Η τραγική περίπτωση Σκλάβου υπήρξε ψυχική δοκιμασία διά
τούς ένόικους, οι όποιοι τόν εξέτιμαν και τόν ήγάπων.

Συνελθόντες δε είς έκτατον Γεν. Συνέλευσιν έπεφάσισαν:

1/ Τήν μή άναγνώρισιν τής Δ/σεως.

2/ Τήν απομάκρυσιν αυτής και τήν αντικατάστασιν δι' έτέρας ίκαν
νῆς και γενικώς παραδεκτής.

3/ Τήν διενέργειαν τών πληρωμών διά τής έπιτροπής.

4/ Προς τόν σκοπόν τούτον τό έσπέρας τής 8ης Φεβρουαρίου συνε-
κρότησαν μετά τών συναδέλφων των τής Παν/λεως ειρηνικήν διαμαρτυ-
ρίαν έντός τής Παν.

5/ Αί άποφάσεις αύται έλήφθησαν διά παμφησίας, πλην τριών ένόικ-
ων μή δικαιουμένων νά παραμένουν είς τήν Παν/λιν.

'Αξιότιμοι Κύριοι,

'Η μόνη αποδεκτή λύσις είναι ή άμεσος απομάκρυν-
σις αυτής τής Διευθύνσεως, ή όποια επί 13 συναπτά έτη είναι ή πέ-
τρα σκανόλλου και ή όποια λυμαίνεται τό 'Ελληνικόν "Ιόρυμα, ένθα
διαμένουν 50 περίπου κρατικοί ύπότροφοι είς βάρος τής προόδου
τών ένόικων και είς βάρος του όνόματος τής 'Ελλάδος είς τήν ζένην.
'Επί τέλους, ποίος τήν κροστατεύει, ποίος τήν καλύπτει, ποίος αποδέ-
χεται αυτήν τήν σαπίλα;

Και ποία έλλα γεγονότα χρειάζοντα διά νά συγμνηθοῦν οι άρμόδιοι,
οι όποιοι έπό μακροῦ γνωρίζουν τήν κατάστασιν;

'Εν Παρισίοις τῆ 11η Φεβρ. 1963

'Η 'Επιτροπή τών 'Ενόικων

DECLARATION UNIVERSELLE DES DROITS DE L' ETUDIANT DE LA CITE
UNIVERSITAIRE DE PARIS.

PREAMBULE

Considérant que la reconnaissance de la dignité inhérente à tous les étudiants et de leurs droits égaux et inaliénables constitue le fondement de la liberté, de la justice et de la paix dans la Cité Universitaire.

Considérant que le mépris et la méconnaissance des droits de l' étudiant ont conduit à des actes de barbarie qui révoltent la conscience de l' humanité, et que l' avènement d' une Cité Universitaire où les êtres humains seront libres, a été proclamé comme la plus haute aspiration de l' étudiant.

Considérant qu' il est essentiel que les droits de l' étudiant soient protégés par un régime de droit pour que l' étudiant ne soit pas contraint, en suprême recours, à la révolte contre la tyrannie et l' oppression.

Considérant que les résidents ont proclamé leur foi dans les droits fondamentaux des hommes et des femmes; et qu' ils se sont déclarés résolus à instaurer de meilleures conditions de vie dans une liberté plus grande,

Considérant les Comités des Fondations du Parc l' Ouest se sont engagés à assurer le respect effectif des droits de l' étudiant et des libertés fondamentales,

NOUS, COMITE POUR LA COGESTION DU PARC DE L' OUEST
proclamons

la présente DECLARATION DES DROITS DE L' ETUDIANT DE LA CITE
UNIVERSITAIRE DE PARIS.

article premier

L' étudiant est un homme

article 2

tous les êtres humains naissent libres et égaux en dignité et en droits. Ils sont doués de raison et de conscience et doivent les uns envers les autres dans un esprit de fraternité.

article 3

chacun peut se prévaloir de tous les droits et de toutes les libertés proclamés dans la présente Déclaration, sans distinction aucune notamment de race, d' opinion; de fortune et surtout de domicile (Fondation)

article 4

tout individu a droit à la sûreté de sa personne.

article 5
nul ne sera soumis à la menace, ou autre procédé dégradant.

article 6
nul ne peut être expulsé de la Cité arbitrairement,

article 7 chacun a le droit à la reconnaissance en tous lieux de sa personnalité juridique

article 8
Tous sont égaux devant la loi et ont droit, sans discrimination de Fondation, à une égale protection de la loi. Tous ont droit à une protection égale contre toute discrimination qui violerait la présente Déclaration

article 9
toute personne a droit à un recours effectif devant les juridiction compétentes de chaque fondation, contre les actes violant les droits fondamentaux qui lui sont reconnus par le statut élaboré par les résidents de chaque Fondation respective, ou par leurs représentants.

article 10
toute personne a droit, en pleine égalité, à ce que sa cause soit entendue équitablement et publiquement par un tribunal indépendant et impartial, qui décidera, soit de ses droits et obligations, soit du bien fondé de toute accusation contre elle;

article 11
toute personne accusée d'un acte délictueux est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie au cours d'un procès public où toutes les garanties nécessaires à sa défense lui auront été assurées.

article 12
nul ne sera l'objet d'immixtions arbitraires dans sa vie privée, son domicile (chambre) ou sa correspondance, toute personne a droit à la protection de la loi contre de telles immixtions.

article 13.
toute personne a droit à la liberté de pensée, de conscience, d'opinion et d'expression.

article 14
la volonté des résidents d'une Fondation est le seul fondement de l'autorité des pouvoirs publics. Cette volonté doit s'exprimer par des élections honnêtes qui doivent avoir lieu périodiquement, au suffrage universel égal et au vote secret ou suivant une procédure équivalente assurant la liberté du vote.

article 15
tout résident a le droit de prendre part à la direction des affaires de sa Fondation en particulier à la gestion de sa Fondation, à l'admission de nouveaux résidents à l'exclusion des résidents reconnus légalement coupables, soit directement, soit par l'intermédiaire de représentants librement choisis.

Imprimé par la M.I.C tribune ou la tribune libre de la Maison
de l'Indochine I2-2-1963
(Nghiem minh Dung)

